

משנת מנחות

Rabbi Joshua Kulp

Types of Minhah offerings:

1) The minchah that accompanies other sacrifices.

מנחת נסכים—Grain offerings that are accompanied by a libation. These are mandatory for olot and shelamim (zevah). The minhah is mixed with oil and it is entirely burnt on the altar. With it is brought a wine offering. An “issaron” is a tenth of an ephah. Estimates put this at about 2 liters, but of course this is just an estimate.

במדבר פרק טו פסוק ג - ז (פרשת שלח)

(ג) וַעֲשִׂיתֶם אִשָּׁה לִיקְנוֹק עֹלָה אוֹ זֶבֶח לְפָלֵא נֹדֶר אוֹ בְּנִדְבָה אוֹ בְּמַעֲדֵיכֶם לַעֲשׂוֹת רִיחַ נִיחֹחַ לִיקְנוֹק מִן הַבֶּקָר אוֹ מִן הַצֹּאן:
(ד) וְהַקָּרִיב הַמִּקְרִיב קֶרְבְּנוֹ לִיקְנוֹק מִנְחָה סֵלֶת עֲשָׂרוֹן בְּלוּל בְּרֶבְעִית הַהֵינִי שֶׁמֶן: (ה) וַיֵּין לְנֶסֶךְ רִבְעִית הָהֵינִי תַעֲשֶׂה עַל הָעֹלָה אוֹ לְזֶבֶח לְפָשֵׁי הָאֵתֶד: (ו) אוֹ לְאֵיל תַעֲשֶׂה מִנְחָה סֵלֶת שְׁנֵי עֲשָׂרִים בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלִשִׁית הַהֵינִי: (ז) וַיֵּין לְנֶסֶךְ שְׁלִשִׁית הָהֵינִי תַקְרִיב רִיחַ נִיחֹחַ לִיקְנוֹק:

2) Stand-alone public minchah offerings

מנחת העומר—The omer minchah. A handful is burnt on the altar and the rest is eaten by the kohanim. The rabbis interpret minchat bikkurim as referring to the omer, which is a “first fruit” sacrifice.

ויקרא פרק ב פסוק יד - טז (פרשת ויקרא)

(יד) וְאִם תַּקְרִיב מִנְחָת בִּכּוּרִים לִיקְנוֹק אָבִיב קִלּוֹי בָּאֵשׁ גָּרֵשׁ כָּרְמֶל תַּקְרִיב אֶת מִנְחַת בִּכּוּרֶיךָ: (טו) וְנָתַתָּ עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְשִׁמְתָּ עָלֶיהָ לִבְנֵה מִנְחָה הִוא: (טז) וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת אֲזִכְרֹתָהּ מִגִּרְשָׁהּ וּמִשְׁמְנָהּ עַל כָּל לִבְנֵתָהּ אִשָּׁה לִיקְנוֹק:

ויקרא פרק כג פסוק י - יא (פרשת אמור)

(י) דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת קְצִירָהּ וְהִבֵּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן: (יא) וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֶר לִפְנֵי יְקֹנֹק לְרֹצְנֶכֶם מִמִּקְחֹת הַשִּׁבֹּת יִנִּיפֻהוּ הַכֹּהֵן:

שתי הלחם—The loaves brought on Shavuot—eaten by the kohanim

ויקרא פרק כג פסוק טו - יז (פרשת אמור)

(טו) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמִּקְחֹת הַשִּׁבֹּת מִיּוֹם הִבֵּיאְכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שָׁבוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה: (טז) עַד מִמִּקְחֹת הַשִּׁבֹּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לִיקְנוֹק: (יז) מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תָּבִיאוּ לָחֶם תְּנוּפָה שְׁתֵּים עֲשָׂרִים סֵלֶת תִּהְיֶינָה חֲמִיץ תֹּאפִינָה בִּכּוּרִים לִיקְנוֹק:

לחם הפנים—Shewbread—eaten by the kohanim

ויקרא פרק כד פסוק ה - ט (פרשת אמור)

(ה) וְלִקְחֹתָ סֶלֶת וְאַפִּיתָ אֹתָהּ שְׁתֵּים עָשָׂר חֲלוֹת שְׁנֵי עָשָׂרִים זֵהָה הַחֲלָה הָאֶחָת: (ו) וְשָׂמַתְּ אוֹתָם שְׁתֵּים מַעֲרֹכֹת יֵשׁ הַמַּעֲרֹכֶת עַל הַשִּׁלְחָן הַטָּהוֹר לִפְנֵי יְקֹנֶק: (ז) וְנָתַתְּ עַל הַמַּעֲרֹכֶת לִבְנֵה זָכָה וְהִיָּתָה לְלֶחֶם לְאַזְכָּרָה אֲשֶׁה לִיקְנֹק: (ח) בְּיוֹם הַשִּׁבְתָּ בְּיוֹם הַשִּׁבְתָּ יַעֲרֹכְנוּ לִפְנֵי יְקֹנֶק תָּמִיד מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: (ט) וְהִיָּתָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וְאָכְלֶהּ בְּמָקוֹם קֹדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ קִדְּשִׁים הוּא לֹא יֵאָשִׁי יְקֹנֶק חֶק עוֹלָם:

3) Personal stand-alone minchah offerings

The offering brought by a poor person when transgressing testimonial oaths, other types of oaths (שבועת ביטוי) or defiling the Temple (all listed in Leviticus 5).

ויקרא פרק ה פסוק יא - יב (פרשת ויקרא)
(יא) וְאִם לֹא תִשָּׁג יָדוֹ לְשֹׁתֵי תַרְיִם אוֹ לְשֹׁנֵי בְנֵי יוֹנָה וְהִבִּיא אֶת קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר חֲטָא עֲשִׂיֹרֶת הָאָפָה סֶלֶת לְחֹטָאת לֹא יָשִׁים עָלֶיהָ שָׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עָלֶיהָ לִבְנֵה כִּי חֲטָאת הוּא: (יב) וְהִבִּיאָהּ אֶל הַכֹּהֵן וְקִמֵּץ הַכֹּהֵן מִמֶּנָּה מְלֹא קִמְצוֹ אֶת אֲזִכָּרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ עַל אֲשֵׁי יְקֹנֶק חֲטָאת הוּא

the minchah of jealousy. Eaten by the kohanim. Sotah (most of this is dealt with in Masechet Sotah). Also called מנחת קנאות—מנחת סוטה

במדבר פרק ה פסוק יב - טז (פרשת נשא)
(יב) וְדַבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי תִשָּׁטֶה אִשְׁתּוֹ וּמַעַלָּה בּוֹ מַעַל: (יג) וְשָׁכַב אִישׁ אִתָּהּ וְשָׁכַבְתָּ וְרַע וְנִעְלַם מֵעֵינַי אִשְׁתּוֹ וְנִסְתָּרָה וְהִיא נִטְמָאָה וְעַד אֵין בָּהּ וְהוּא לֹא נִתְפָּשָׁה: (יד) וְעָבַר עָלֶיהָ רוּחַ קְנָאָה וְקָנָא אֶת אִשְׁתּוֹ וְהוּא נִטְמָאָה אוֹ עָבַר עָלֶיהָ רוּחַ קְנָאָה וְקָנָא אֶת אִשְׁתּוֹ וְהִיא לֹא נִטְמָאָה: (טו) וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל הַכֹּהֵן וְהִבִּיא אֶת קָרְבָּנָהּ עָלֶיהָ עֲשִׂיֹרֶת הָאָפָה קִמְצָה שְׁעָרִים לֹא יִצַק עָלֶיהָ שָׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עָלֶיהָ לִבְנֵה כִּי מִנְחַת קְנָאָה הוּא מִנְחַת זָכָרוֹן מִזְכָּרָתָהּ עוֹן: (טז) וְהִקְרִיב אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְהִעֲמִידָהּ לִפְנֵי יְקֹנֶק:

This was offered by the Kohen Hagadol every day. The entire offering was burned. מנחת חביתין—also called מנחת כהן המשיח

Dedication minhah. Brought by a priest on the day he is dedicated (educated?) to serve in the Temple, or by the Kohen Gadol when appointed. מנחת חינוך

ויקרא פרק ו פסוק יג - יד (פרשת צו)
(יג) זֶה קָרְבָּן אֲהֲרֹן וּבָנָיו אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לִיקְנֹק בְּיוֹם הַמִּשָּׁח אֹתוֹ עֲשִׂיֹרֶת הָאָפָה סֶלֶת מִנְחָה תָּמִיד מִחֲצִיתָהּ בַּבֹּקֶר וּמִחֲצִיתָהּ בָּעֶרֶב: (יד) עַל מִזְבֵּחַת בִּשְׁמֶן תַּעֲשֶׂה מִרְבֶּכֶת תְּבִיאָנָה תְּפִינִי מִנְחַת פָּתִים תִּקְרִיב רֵיחַ נִיחֹחַ לִיקְנֹק: (טו) וְהַכֹּהֵן הַמַּשִּׁיחַ תִּתְּתֵהוּ מִבָּנָיו יַעֲשֶׂה אֹתָהּ חֶק עוֹלָם לִיקְנֹק כָּלִיל תִּקְטֹר: (טז) וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כָּלִיל תִּהְיֶה לֹא תֵאָכַל: פ

4) Voluntary stand-alone offering

Voluntary minhah. There are five types of these: מנחת נדבה

ויקרא פרק ב פסוק א - ז (פרשת ויקרא)

(1) מנחת סולת

(א) וּנְפִישׁ כִּי תִקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה לִיקְנוֹק סֶלֶת יִהְיֶה קָרְבָּנוֹ וְיִצַק עָלֶיהָ שָׁמֶן וְנָתַן עָלֶיהָ לִבְנָה: (ב) וְהִבִּיאָהּ אֶל בְּנֵי אֱהֲרֹן הַכֹּהֲנִים וְקָמִץ מִשָּׁם מְלֹא קֶמֶצוֹ מִסֵּלֶתָהּ וּמִשְׁמֶנָּה עַל כָּל לִבְנֹתֶיהָ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת אֲזִכָּרְתָּהּ הַמִּזְבֵּחַ אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לִיקְנוֹק: (ג) וְהִנּוֹתֶרֶת מִן הַמִּנְחָה לְאֱהֲרֹן וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים מֵאֲשֵׁי יְקֹנֹק: ס

(2) מנחת מאפה תנור (Oven) חלות (3) מנחת מאפה תנור ריקים

(ד) וְכִי תִקְרֶב קָרְבַּן מִנְחָה מֵאֻפֶּה תִנּוֹר סֶלֶת חֲלוֹת מִצַּת בְּלוּלָת בִּשְׁמֶן וּרְקִיקֵי מִצּוֹת מְשֻׁחִים בִּשְׁמֶן: ס

(4) מנחת מחבת Griddle

(ה) וְאִם מִנְחָה עַל הַמַּחְבֶּת קָרְבָּנָהּ סֶלֶת בְּלוּלָה בִּשְׁמֶן מִצָּה תִּהְיֶה: (ו) פְּתוֹת אֹתָהּ פְּתִים וְיִצַקְתָּ עָלֶיהָ שָׁמֶן מִנְחָה הִוא: ס

(5) מנחת מרחשת Pan

(ז) וְאִם מִנְחָת מִרְחֶשֶׁת קָרְבָּנָהּ סֶלֶת בִּשְׁמֶן תִּעָשֶׂה

The four acts of avodah for a minhah:

- 1) קמיצה—the taking of a handful
- 2) נתינת הקמיצה בכלי שרת—putting the handful into the vessel
- 3) הולכת למזבח—bringing it to the altar
- 4) הקטרתו על המזבח—burning it on the altar

These four “acts” correspond to the four acts for slaughtering an animal sacrifice (slaughtering, receiving the blood in a vessel, bringing it to the altar, and throwing it on the altar).

If one performs one of these acts with the intention of offering it at the wrong time, he makes it into פיגול. If he offers it with the intention of eating it in the wrong place, he disqualifies it. These laws are mostly the same laws that are in Zevachim about animal sacrifices.

ויקרא פרק ז פסוק יח (פרשת צו)

(יח) וְאִם הָאָכַל יֹאכַל מִבֶּשֶׂר זָבַח שְׁלָמִיו בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא יִרְצָה הַמִּקְרִיב אוֹתוֹ לֹא יִחָשֵׁב לוֹ פֶּגוּל יִהְיֶה וְהִנָּפֵשׁ הָאָכַל מִמֶּנּוּ עֲוֹנָה תֵּשָׂא:

רש"י ויקרא פרק ז פסוק יח (פרשת צו)

(יח) ואם האכל יאכל וגו' - במחשב בשחיטה לאכלו בשלישי הכתוב מדבר.

ויקרא פרק יט פסוק ה - ז (פרשת קדושים)

(ה) וְכִי תִזְבְּחוּ זָבַח שְׁלָמִים לִיקְנוֹק לְרִצְנֵכֶם תִּזְבְּחֶהוּ: (ו) בַּיּוֹם זִבְחֵכֶם יֹאכַל וּמִמֶּחֱרַת וְהִנּוֹתֶרֶת עַד יוֹם הַשְּׁלִישִׁי בָּאֵשׁ יִשָּׂרֶף: (ז) וְאִם הָאָכַל יֹאכַל בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פֶּגוּל הִוא לֹא יִרְצָה: (ח) וְאִכְלִיוּ עֲוֹנוֹ יֵשָׂא כִּי אֶת קֹדֶשׁ יְקֹנֹק חָלַל וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמִּיהָ:

רש"י ויקרא פרק יט פסוק ז (פרשת קדושים)

(ז) ואם האכל יאכל וגו' - אם אינו ענין לחוץ לזמנו, שהרי כבר נאמר (ויקרא ז יח) ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו וגו', תנהו ענין לחוץ למקומו.

The Procedure for bringing the minchah (from Tiferet Yisrael commentary)

He brings one-tenth of an ephah of fine flour and one log of oil. He first places a small amount of the oil into a non-sacred vessel, and the fine flour on top of it. Then he again pours a small amount of oil onto the flour and mixes everything together. After the mixing, he transfers it into a service vessel (some hold that the mixing itself must take place in a service vessel), and he pours onto it the remainder of the oil from the log, and places a handful of frankincense on it. He brings it to the priest.

The priest takes it and brings it to the southwestern corner of the altar, and offers the vessel containing the meal offering against the edge of that corner. Then the priest gathers all the kernels of frankincense on the meal offering to one side, so that no kernel of it will become mixed with the meal offering, and he removes a handful (kemitzah) of the meal offering.

He places the handful into another service vessel, gathers all the frankincense remaining from the leftovers, and places it on top of the handful. He brings it up to the altar, salts it, and burns it; the remainder is eaten.

For the pan or deep-pan meal offering:

After the mixing described above, he kneads the meal offering with lukewarm water and bakes it in a pan (a shallow vessel) or a deep-pan (a deep vessel), depending on what he vowed—ten unleavened cakes. After they are baked, he crumbles the cakes into pieces the size of olives, pours the remaining oil from the log onto the crumbled pieces, and places everything into a service vessel, then puts a handful of frankincense on it.

He brings it to the priest, and the priest performs with it the same procedure as with the fine flour offering.

For the oven-baked meal offering:

If he vowed to bring loaves, then oil is not placed in a non-sacred vessel first as with the other offerings; instead, he mixes the flour immediately with all the oil, and kneads it with lukewarm water. He then bakes it in the Temple oven without a vessel—ten loaves—and crumbles them, places the crumbled pieces into a service vessel, puts frankincense on them, and brings them to the priest.

The priest performs with it as with the other meal offerings.

But if he vowed to bring wafers, he immediately kneads the flour with lukewarm water without any oil at all, and makes ten wafers, and bakes them in the Temple oven. After baking, he takes the log of oil and smears it onto the wafers. According to Maimonides, he smears and re-smears them until the entire log of oil is absorbed into them; according to other opinions, he smears them only once in the shape of the Greek letter chi (X), and the remainder of the oil is eaten by the priests.

The oil-smeared wafers are then crumbled into pieces and placed into a service vessel. He places a handful of frankincense on them, and the priest brings it to the altar, removes a handful, and offers it on the altar.

(*Tiferet Yisrael*)

פרק א

Minchah One

These minchah offerings were offered with the wrong intent. This is part of the rabbinic emphasis on intent. To the rabbis, it is not enough that the steps to perform the sacrifice were properly executed. The intention has to be correct. For most offerings, if the intent is wrong, the minchah can be eaten, but another minchah must be brought in its place. The exceptions are the sinner and sotah menahot. These menahot are compared to the hatat animal offering and a hatat offered without the intent of it being for the owner cannot be eaten (Zevahim 1:4).

Mishnah 2

The first part of the mishnah lists those who cannot offer the minchah. This disqualifies the entire offering. This same mishnah is found in Zevahim 2:1.

The handful should be neither too much, nor too little.
מברץ—overflowing.

How must he do it?

He stretches his fingers over his palm.

משנה א

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן, כשרות, אלא שלא עלו לבדעלים משום חובה, חוץ ממנחת חוטא, ומנחת קנאות.

מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן, נתן בכלי, והלך, והקטיר שלא לשמן, או לשמן ושלא לשמן, או שלא לשמן ולשמן, פסולות.

כיצד לשמן ושלא לשמן, לשם מנחת חוטא ולשם מנחת נדבה, או שלא לשמן ולשמן, לשם מנחת נדבה ולשם מנחת חוטא:

משנה ב

אחת מנחת חוטא ואחת כל המנחות שקמצן זר, אינו, טבול יום, מחסר בגדים, מחסר פפורים, שלא רחוצ ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים, על גבי בהמה, על גבי רגלי חביר, פסל.

קמץ בשמאל, פסל. בן בתירא אומר, יחזיר ויחזר ויקמץ ברימיו.

קמץ ועלה בידו צרור או גרגיר מלח או קרט של לבונה, פסל, מפני שאמרו, הקמץ היתר והחסר, פסול.

איזה הוא היתר, שקמצו מברץ. וחסר, שקמצו כראשי אצבעותיו. כיצד הוא עושה, פושט את אצבעותיו על פס ידו:

משנה ג

רבה שמנה, וחסר שמנה, חסר לבונה, פסולה.

Mishnah 3

Wrong intentions (see Zevachim 2:2-3)

Category 1—to eat the minchah outside of the Temple. Disqualifies, but no karet. This is not the pigul referred to directly in the verse.

Category 2—to eat the minchah beyond the time allowed—disqualified and punished by karet. This is the biblical pigul.

In order to be deserving of pigul, the sacrifice must be offered correctly, with this one exception.

Mishnah 4

If he mixes various problematic intentions, then the sacrifice is disqualified, but there is no karet.

R. Yehudah follows the first intention, but the sages follow either.

Rabbis love to discuss the question of half of a shiur—do they join together. This is a classic case

הקומץ את המנחה לאכל שגגה בחוץ, או כזית משגגה בחוץ, להקטיר קמצה בחוץ, או כזית מקמצה בחוץ, או להקטיר לבונתה בחוץ, פסול ואין בו כרת.

לאכל שגגה למחר, או כזית משגגה למחר, להקטיר קמצה למחר, או כזית מקמצה למחר, או להקטיר לבונתה למחר, פגול וחיבין עליו כרת.

זה הכלל, כל הקומץ, והנותן בכלי, והמהלף, והמקטיר, לאכל דבר שדרכו לאכל, ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר, חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת. חוץ לזמנו, פגול וחיבין עליו כרת, ובלבד שיקרב המתיר כמצותו.

כיצד קרב המתיר כמצותו. קמץ בשתיקה ונתן בכלי והלף והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי והלף והקטיר בשתיקה, או שקמץ ונתן בכלי והלף והקטיר חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר כמצותו:

משנה ד

כיצד לא קרב המתיר כמצותו. קמץ חוץ למקומו, ונתן בכלי והלף והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי והלף והקטיר חוץ למקומו, או שקמץ ונתן בכלי והלף והקטיר חוץ למקומו, מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמץו שלא לשמן ונתן בכלי והלף והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו, ונתן בכלי והלף והקטיר שלא לשמן, או שקמץ ונתן בכלי והלף והקטיר שלא לשמן, זה הוא שלא קרב המתיר כמצותו.

לאכל כזית בחוץ וכזית למחר, כזית למחר וכזית בחוץ, כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר, כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ, פסול ואין בו כרת.

אמר רבי יהודה, זה הכלל, אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום, פגול וחיבים עליו כרת. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן, פסול ואין בו כרת. וחקמים אומרים, זה וזה פסול ואין בו כרת.

לאכל כחצי זית ולהקטיר כחצי זית, פשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין:

of categorical thinking. Two categories, each done with less than the mandated amount, do not add up.

פרק ב'

Mishna One

The structure of this mishnah is strange. First R. Yose agrees and then we get the dispute. Explanation of R. Yose: Both the handful and the burning of the incense (mandatory in all personal menahot) are what allow the remainder of the minchah to be eaten. If one is performing one act that would permit, in this case, putting the handful of flour on the altar, with an improper intent about the other permitting act, then the act does not entail karet. But the sages disagree. With flesh sacrifices, one who slaughters with the intent to burn the innards at the wrong time does entail karet? R. Yose does not envision the incense as part of the minchah.

Mishnah 2

are dishes of incense. R. Yose would hold that if the improper intent was only one of the two items, then there is no liability of karet for the second one. Again, R. Yose separates them into two different entities. The other rabbis do not. The last part of the mishnah is also about connecting separate entities—either the two loaves or the two orders of the twelve loaves shewbread loaves.

Mishnah 3

ויקרא פרק ז פסוק יב - יג (פרשת צו)
(יב) אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות
בלולת בשמן וקריקין מצות משחים בשמן וסלת מרפכת חלות
בלולת בשמן: (יג) על חלת להם חמץ יקריב קרבנו על זבח
תודת שלמים:

According to the rabbis, the todah sacrifice is accompanied by forty loaves of bread, 10 of which are hametz. Ten loaves of matzah, ten *rekikei*, and ten boiled loaves of matzah.

The sacrifice is the עיקר and the loaves are secondary. Our mishnah teaches that the wrong

משנה א

הקומץ את המנחה לאכל שיריה או להקטיר קמצה למחר, מודה רבי יוסי בזה, שהוא פגול ותיבין עליו כרת. להקטיר לבונה למחר, רבי יוסי אומר, פסול ואין בו כרת, וחקמים אומרים, פגול ותיבין עליו כרת. אמרו לו, מה שנה זו מן הזבח. אמר להם, שהזבח דמו ובשרו ואמוריו אחד, ולבונה אינה מן המנחה:

משנה ב

שחט שני כבשים לאכל אחת מן החלות למחר, הקטיר שני בזיכין לאכל אחד מן הסדרים למחר, רבי יוסי אומר, אותה החלה ואותו הסדר שחשב עליו, פגול ותיבין עליו כרת, והשני פסול ואין בו כרת. וחקמים אומרים, זה וזה פגול ותיבין עליו כרת. נטמאת אחת מן החלות או אחד מן הסדרים, רבי יהודה אומר, שניהם יצאו לבית השרפה, שאין קרבן צבור חלוק. וחקמים אומרים, הטמא בטמאתו, והטהור יאכל:

משנה ג

התודה מפגלת את הלקח, והלקח אינו מפגל את התודה. כיצד. השוחט את התודה לאכל ממנה למחר, היא והלקח מפגליו. לאכל מן הלקח למחר, הלקח מפגל והתודה אינה מפגלת. הכבשים מפגליו את הלקח, והלקח אינו מפגל את הכבשים. כיצד. השוחט את הכבשים לאכל מהם למחר, הם והלקח מפגלים. לאכל מן הלקח למחר, הלקח מפגל, והכבשים אינן מפגליו:

משנה ד

<p>intention with the sacrifice disqualifies the loaves, but not the other way around. The “sheep” here refers to the Shavuot sacrifice, which are accompanied by the two loaves.</p> <p>Mishnah 4 deals with the libations accompany olot and shelamim sacrifices. Again, the libations are secondary to the sacrifice.</p> <p>Mishnah 5—this mishnah refers to the מתיר. This is the sacrificial element that allows the rest of the minchah to be eaten. This mishnah continues to deal with a case where the kohen had improper intention with part of the minchah, but not the other.</p> <p>There is no incense with the menahot brought by sinners. Therefore the sages can agree with R. Meir.</p> <p>In order for the minchah to be eaten, both sheep must be offered. In order for the shewbread to be eaten, both dishes of incense must be offered.</p> <p>The second sheep is not turned into pigul by improper intent with the first sheep. The two sheep are independent sacrifices. An improper intent with the sheep not being sacrificed has no consequences.</p>	<p>הזבח מפגל את הנסכין משקדשו בכלי, דברי רבי מאיר. והנסכין אינן מפגלין את הזבח. כיצד. השוחט את הזבח לאכל ממנו למחר, הוא ונסכיו מפגלין. להקריב מן הנסכין למחר, הנסכין מפגלין, והזבח אינו מפגל:</p> <p>משנה ה' פגל בקמץ ולא בלבונה, בלבונה ולא בקמץ, רבי מאיר אומר, פגול וחיבין עליו כרת. וחכמים אומרים, אין בו כרת, עד שיפגל את כל המתיר. מוידם חכמים לרבי מאיר במנחת חוטא ובמנחת קנאות, שאם פגל בקמץ, שהוא פגול וחיבין עליו כרת, שהקמץ הוא המתיר.</p> <p>שחט אחד מן הכבשים לאכל ושתי חלות למחר, הקטיר אחד מן הבזיקים לאכל שני סדרים למחר, רבי מאיר אומר, פגול וחיבין עליו כרת. וחכמים אומרים, אין פגול, עד שיפגל את כל המתיר.</p> <p>שחט אחד מן הכבשים לאכל ממנו למחר, הוא פגול, וחברו כשר. לאכל מחברו למחר, שניהם קשרים:</p>
--	---

פרק ג'

<p>Mishnah 1 This exact same mishnah is found in Zevachim 3:3 Things that are not eaten don't count as food. Things not burned don't count as “things eligible for burning.” So the material reality overrides the improper intent. Note that R. Eliezer works according to a different system. Again the rabbis love the issue of combining different problems, in this case “eating” and “burning” to note that these are separate entities.</p>	<p>משנה א הקומץ את המנחה לאכל דבר שאין דרכו לאכל, להקטיר דבר שאין דרכו להקטיר, כשר. רבי אליעזר פוסל.</p> <p>לאכל דבר שדרכו לאכל, להקטיר דבר שדרכו להקטיר, פחות מפזית, כשר. לאכל פחצי זית ולהקטיר פחצי זית, כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין:</p> <p>משנה ב'</p>
---	---

Mishnah 2

For how a minchah is offered, see above in the introduction.

Certain preparatory actions are considered non-essential. They do not disqualify the offering. Combined minchah offerings all put onto the altar do not disqualify one another.

R. Yehudah qualifies that if one minchah differs physically from another, it does disqualify the other because its mandated physical characteristics will be different from what is prescribed.

Mishnah 3

Note how interested the rabbis are in mixtures.

This is one of their favorite topics.

Here two minchah offerings are mixed in together.

If they can still be separated, no damage done.

In section 2, a handful is mixed in to a minchah offering whose handful has not been removed.

This should not be offered, because only the handful is offered. Not the whole minchah. And one cannot take two handfuls out, because the handful might not go with the proper minchah.

In this case, since the handful of both menahot was put on altar, ex post facto, both count. But ab initio, one should not offer the remainder.

שמות פרק כח פסוק לח (פרשת תצוה)

והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו
בני ישראל לכל מתנת קדשיהם והיה על מצחו תמיד לרצון
לכם לפני יקנוק:

The rabbis interpret this verse as referring to sins committed when sacrificing. But not all sins—only cases where the sacrifice itself was impure.

Mishnah 4

The word here כמדת is unusual and seems to allude to another source.

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף עז עמוד א

ועשית עלתיך הבשר והדם, רבי יהושע אומר: אם אין דם -
אין בשר, אם אין בשר - אין דם. רבי אליעזר אומר: דם - אף
על פי שאין בשר

Dividing the handful into two parts, still leaves a full zayit in each part.

Mishnah 5

לא יצק, לא בלל, לא פתת, לא מלח, לא הניף, לא הגיש,
או שפתתן פתים מרבות, ולא משחן, כשרות.

נתערב קמצה בקמץ חביתה, במנחת כהנים, במנחת כהן
המשית, במנחת נסכין, כשרה.
רבי יהודה אומר, במנחת כהן המשית ובמנחת נסכין,
פסולה, שזו בלילתה עבה, וזו בלילתה רפה, והן בולעות
זו מזו:

משנה ג'

שתי מנחות שלא נקמצו, ונתערבו זו בזו, אם יכול לקמץ
מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה, כשרות. ואם לאו,
פסולות.

הקמץ שנתערב במנחה שלא נקמצה, לא יקטיר. ואם
הקטיר, זו שנקמצה, עלתה לבעלים, וזו שלא נקמצה, לא
עלתה לבעלים.

נתערב קמצה בשיריה או בשיריה של חביתה, לא
יקטיר. ואם הקטיר, עלתה לבעלים.

נטמא הקמץ והקריבו, הציץ מרצה. יצא והקריבו, אין
הציץ מרצה, שהציץ מרצה על הטמא, ואינו מרצה על
היוצא:

משנה ד'

נטמאו שיריה, נשורפו שיריה, אכדו שיריה, כמדת רבי
אליעזר, כשרה. וכמדת רבי יהושע, פסולה. שלא בכלי
שירת, פסולה.

רבי שמעון מכשיר.

הקטיר קמצה פעמים, כשרה:

משנה ה'

הקמץ, מעוטו מעכב את רבו.

<p>ויקרא פרק ב פסוק ב (פרשת ויקרא) והביאה אל בני אהרן הכהנים וקמץ משם מלא קמצו מסלתה ומשמנה על כל לבנתה והקטיר הכהן את אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחח ליקנח:</p> <p>Mishnah 6 is an excellent example of associative thinking in the Mishnah.</p> <p>Notice the order in the mishnah. First numerical and all dealing with the Temple. Starting from 2 and going to 7. And then the writing mitzvot and one last non-Temple mitzvah.</p>	<p>העשרון, מעוטו מעכב את רבו. היין, מעוטו מעכב את רבו. השמן, מעוטו מעכב את רבו. הסלת והשמן מעכבין זה את זה. הקמץ והלבונה מעכבין זה את זה:</p> <p>משנה ו' שני שעירי יום הכפורים מעכבין זה את זה. שני כבשי עצרת מעכבין זה את זה. שתי חלות מעכבות זו את זו. שני סדרים מעכבין זה את זה. שני בזיכין מעכבין זה את זה. הסדרים והבזיכין מעכבין זה את זה. שני מינים שבבזיר, שלשה שבפרה, ארבעה שבתודה, ארבעה שבלולב, ארבעה שבמצרע, מעכבין זה את זה. שבע הנזיות שבפרה מעכבות זו את זו. שבע הנזיות של בין הבדים, ושעל הפרכת, ושעל מזבח הזהב, מעכבות זו את זו:</p> <p>משנה ז' שבעה קני מנורה מעכבין זה את זה. שבעה נרותיה מעכבין זה את זה. שתי פרשיות שבמזוזה מעכבות זו את זו. ואפלו כתב אחד מעכבין. ארבע פרשיות שבתפלין מעכבות זו את זו. ואפלו כתב אחד מעכבין. ארבע ציציות מעכבות זו את זו, שארבעתן מצוה אחת. רבי שמעאל אומר, ארבעתן ארבע מצוות:</p>
---	--

<p>Chapter continues with previous one. Seems like it could not be attached because it would be too long.</p> <p>זבחים פרק ד, משנה א בית שמאי אומרים, כל הנתנין על מזבח החיצון, שאם נתנן מתנה אחת, כפר. ובחטאת, שתי מתנות. ובית הלל אומרים, אף חטאת שנתנה מתנה אחת, כפר.</p> <p>Mishnayot 2 and 3 Refers to the musaf sacrifices in general and the Shavuot sacrifices in particular.</p>	<p>פרק ד' משנה א התכלת אינה מעכבת את הלבן, והלבן אינו מעכב את התכלת. תפלה של יד אינה מעכבת של ראש, ושל ראש אינה מעכבת של יד. הסלת והשמן אינם מעכבין את היין, ולא היין מעכבין המתנות שעל מזבח החיצון אינן מעכבות זו את זו:</p> <p>משנה ב' הפרים והאילים והכבשים אינן מעכבין זה את זה. רבי שמעון אומר, אם היו להם פרים מרבים ולא היו להם נסכים, גביאו פר אחד ונסכיו, ולא יקרבו כלל בלא נסכיו:</p> <p>משנה ג'</p>
---	--

הפר והאילים והכבשים והשעיר אינן מעבדין את הלחם, ולא הלחם מעבדן.

Note how the sacrifices in Vayikra differ from those in Bemidbar.

The mishnah teaches that these are two separate entities:

1) Olot that accompany the two loaves:

(ויקרא פרק כג פסוק יח – יט) (פרשת אמור)

(יח) והקרבתם על הלחם **שבעת כבשים** תמימים בני שנה ופר בן בקר אחד ואילים שנים יהיו עלה ליקנות ומנחתם ונספיהם אשה ריח ניחח ליקנות: (יט) ועשיתם **שעיר** עזים אחד לחטאת: **ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים**

(כ) והניף הכהן אתם על לחם הבקרים תנופה לפני יקנות על **שני כבשים** קדש יהיו ליקנות לכהן:

2) Olot that are musaf offerings.

במדבר פרק כח פסוק כו - כז (פרשת פינחס)

(כו) וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה ליקנות בשבעתיםכם מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו: (כז) והקרבתם עולה לריח ניחח ליקנות **פרים בני בקר שנים** איל אחד **שבעה כבשים בני שנה**:

ויקרא פרק כג פסוק יז (פרשת אמור)

(יז) **ממושבתיכם** תביאו לחם תנופה שנים שני עשרונים סלת תהינה חמץ תאפינה בכורים ליקנות:

From this verse, Shimon ben Nanas learns that while in the midbar, the Israelites did not offer the loaves for Shavuot.

ויקרא פרק כג פסוק י (פרשת אמור)

(י) **דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ** אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן:

From here, R. Shimon learns that the sacrifices for Shavuot that are listed in Vayikra were not offered in the midbar. To R. Shimon the lambs were not offered in the midbar either.

The lambs can be eaten after the innards are burned on the altar. But what allows the loaves to be eaten is the sacrifice of the lambs. So there is no way to eat the loaves without the lambs.

הלחם מעבב את הכבשים, והכבשים אינן מעבדין את הלחם, דברי רבי עקיבא.

אמר שמעון בן גנס, לא כי, אלא הכבשים מעבדין את הלחם, והלחם אינו מעבב את הכבשים, שכן מצינו, כשהיו ישראל במדבר ארבעים שנה, קרבו כבשים בלא לחם, אף כן קרבו כבשים בלא לחם.

אמר רבי שמעון, הלכה כדברי בן גנס, אבל אין הטעם כדבריו, שכל האמור בחמש הפקודים, קרב במדבר. וכל האמור בתורת כהנים, לא קרב במדבר. משבאו לארץ, קרבו אלו ואלו.

ומפני מה אני אומר? קרבו כבשים בלא לחם, שהכבשים מתידין את עצמן בלא לחם. לחם בלא כבשים, אין לי מי יתירנו:

משנה ד'

התמידין אינן מעבדין את המוספים, ולא המוספים מעבדין את התמידים, ולא המוספים מעבדין זה את זה. לא הקריבו כבש בבקר, הקריבו בין הערבים. אמר רבי שמעון, אימתי, בזמן שהיו אנוסין או שוגגין. אבל אם היו מזידין ולא הקריבו כבש בבקר, לא הקריבו בין הערבים. לא הקטירו קטרת בבקר, הקטירו בין הערבים.

אמר רבי שמעון, וכלה היתה קרבה בין הערבים, שאין מחנכין את מזבח הזהב אלא בקטרת הסמים, ולא מזבח העולה אלא בתמיד של שחר, ולא את השלחן אלא בלחם הפנים בשבת, ולא את המנורה אלא בשבעה גרומיה בין הערבים:

<p>מחנכין refers to initiating the service. The following is from Oxford commentary</p> <p>The acts listed here “dedicate” the Temple vessels for their use that day; that is, these are the first uses of these vessels during that period. Therefore, these acts must be performed if additional offerings or acts are to take place afterward. The relationship between this statement and the views expressed earlier in the passage are not entirely clear. It appears to explain why if incense was not brought in the morning, it is nonetheless brought in the afternoon: it is the afternoon offering that “dedicates” the incense altar.</p> <p>However, by the same logic, if the continual offering of the morning was not brought, the altar was never dedicated for the day, and one cannot bring the afternoon offering (apparently, in accord with neither the anonymous first view nor R. Simeon above).</p>	<p>משנה ה'</p> <p>חבתי כהן גדול, לא היו באות חצייים, אלא מביא עשרון שלם, וחוצהו, ומקריב מחצה בבקר, ומחצה בין הערבים. וכהן שהקריב מחצה בשחרית ומת ומנו כהן אחר תחתיו, לא יביא חצי עשרון מביתו, ולא חצי עשרונו של ראשון, אלא מביא עשרון שלם, וחוצהו, ומקריב מחצה, ומחצה אבד. נמצאו שני חצייים קרבים, ושני חצייים אובדין. לא מנו כהן אחר, משל מי היתה קרבה. רבי שמעון אומר, משל צבור. רבי יהודה אומר, משל יורשים. ושלמה היתה קרבה:</p>
---	---

<p>Mishnah 1</p> <p>ויקרא פרק ב פסוק יא (פרשת ויקרא) כל המנחה אשר תקריבו ליקח לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליקח:</p> <p>ויקרא פרק ז פסוק יג (פרשת צו) על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח תודת שלמים:</p> <p>ויקרא פרק כג פסוק יז (פרשת אמור) ממזבחיכם תביאו לחם תנופה שתיים שני עשרנים סלת תהינה חמץ תאפינה בכורים ליקח:</p> <p>The rabbis now debate where the leaven (sour dough) that leavens these loaves comes from. According to Rabbi Meir, the leaven is taken out of the minhah of the todah. In other words, he uses some of the flour to make leavened dough, and then he uses this to leaven the entire dough for the minhah. In this way, he can ensure that he doesn't use more flour than is called for. Rabbi Judah says that the problem is that it won't be enough leaven to cause the dough to rise properly. Rather, he first brings some leaven and puts it into the measuring vessel. Then he fills up the rest with flour until he gets to a tenth. This is what he uses for dough.</p>	<p>פרק ה'</p> <p>משנה א</p> <p>כל המנחות באות מצה, חוץ מחמץ שבתודה ושתי הלחם, שהן באות חמץ.</p> <p>רבי מאיר אומר, שאר בודה לכה מתוכן ומחמצן. רבי יהודה אומר, אף היא אינה מן המבקר, אלא מביא את השאר, ונותן לתוך המדה, וממלא את המדה. אמרו לו, אף היא היתה חסרה או יתרה:</p>
---	---

The other sages (or Rabbi Meir) respond that this way of leavening the bread is also problematic. For if the leaven was good leaven, then because it was soft and swollen up, there would actually be too low of a measure, for if the space that the leaven occupied was taken up by flour, there wouldn't have been enough flour. The opposite is true if the leaven was low quality. If it was thick and dried up, it would take up too little space, and if there was flour in its place, there would be more flour than a tenth. Therefore, this method of leavening is also problematic.

Mishnah 2

Tepid water is meant to prevent leavening.

Mishnah 3

ויקרא פרק ב פסוק א (פרשת ויקרא)
וּנְפֹשׁ כִּי תִקְרִיב קֶרְבֶּן מִנְחָה לִיקְנוֹק סֶלֶת יִהְיֶה קֶרְבְּנוֹ וְיִצָּק
עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְנָתַן עָלֶיהָ לְבֹנָה:

ויקרא פרק ב פסוק ד - ז (פרשת ויקרא)
(ד) וְכִי תִקְרִיב קֶרְבֶּן מִנְחָה מֵאִפֶּה תִגֹּר סֶלֶת חֲלוֹת מִצַּת בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן וְרִקְיָי מִצּוֹת מְשֻׁחִים בְּשֶׁמֶן: ס (ה) וְאִם מִנְחָה עַל
הַמִּזְבֵּחַ קֶרְבְּנָה סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן מִצָּה תִהְיֶה: (ו) פְּתוֹת אֲתָה
פֹתִים וְיִצָּקְתָּ עָלֶיהָ שֶׁמֶן מִנְחָה הוּא: ס (ז) וְאִם מִנְחַת מִרְחֶשֶׁת
קֶרְבְּנָה סֶלֶת בְּשֶׁמֶן תַּעֲשֶׂה:

The rabbis apply verse one's requirement for frankincense to the verses that follow.

The mishnah emphasizes that it does not matter who brings these offerings—priests, gentiles or women.

ויקרא פרק ב פסוק יד - טו (פרשת ויקרא)
(יד) וְאִם תִּקְרִיב מִנְחַת בְּכוֹרִים לִיקְנוֹק אֲבִיב קִלּוֹי בָּאֵשׁ גֵּרֶשׁ
כְּרָמָל תִּקְרִיב אֶת מִנְחַת בְּכוֹרֶיךָ: (טו) וְנָתַתָּ עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְשִׁמְתָּ
עָלֶיהָ לְבֹנָה מִנְחָה הוּא:

במדבר פרק טו פסוק ד - ז (פרשת שלח)
(ד) וְהִקְרִיב הַמִּקְרִיב קֶרְבְּנוֹ לִיקְנוֹק מִנְחָה סֶלֶת עֲשׂוֹנוֹן בְּלוּל
בְּרִבְעִית הֵהָיוּ שֶׁמֶן: (ה) וְיִזֵּן לֶחֶם רְבִיעִית הֵהָיוּ תַעֲשֶׂה עַל
הָעֵלָה אוֹ לִנְבַח לִכְבֹּשׁ הָאֶתֶד: (ו) אוֹ לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֶלֶת
שְׁנֵי עֲשָׂרִים בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלִשִּׁית הֵהָיוּ: (ז) וְיִזֵּן לֶחֶם שְׁלִשִּׁית
הֵהָיוּ תִקְרִיב רֵיחַ נִיחַח לִיקְנוֹק:

ויקרא פרק כד פסוק ה - ז (פרשת אמור)

משנה ב

כָּל הַמִּנְחוֹת נְלוּשׁוֹת בְּפוֹשְׁרִין, וּמִשְׁמֶרֶן שְׁלֹא יִחְמִיצוּ. וְאִם
הִחְמִיצוּ שְׁיִירָתָהּ, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא ב),
כָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַה' לֹא תַעֲשֶׂה חֲמִץ. וְחִיבִים עַל
לִישָׁתָהּ, וְעַל עֲרִיכָתָהּ, וְעַל אֲפִיתָהּ:

משנה ג

יֵשׁ טְעוֹנוֹת שֶׁמֶן וּלְבֹנָה, שֶׁמֶן וְלֹא לְבֹנָה, לְבֹנָה וְלֹא
שֶׁמֶן, לֹא שֶׁמֶן וְלֹא לְבֹנָה.
וְאֵלוּ טְעוֹנוֹת שֶׁמֶן וּלְבֹנָה, מִנְחַת הַסֶּלֶת, וְהַמִּחְבֵּת,
וְהַמִּרְחֶשֶׁת, וְהַחֲלוֹת, וְהַרְקִיקָיו,
מִנְחַת כֹּהֲנִים, וּמִנְחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ, וּמִנְחַת גּוֹיִם, וּמִנְחַת
נָשִׁים,
וּמִנְחַת הָעֹמֶר.

מִנְחַת נֹסְכִין טְעוֹנָה שֶׁמֶן, וְאִין טְעוֹנָה לְבֹנָה.

לֶחֶם הַפָּנִים טְעוֹן לְבֹנָה, וְאִין טְעוֹן שֶׁמֶן.

שְׁתֵּי הַלֶּחֶם, מִנַּחַת חוּטָא וּמִנַּחַת קִנְאוֹת, לֹא שָׁמֶן וְלֹא לְבוּנָה:

משנה ד'

וְחֵיב עַל הַשָּׁמֶן בִּפְנֵי עֲצָמוֹ, וְעַל הַלְּבוּנָה בִּפְנֵי עֲצָמָה.
נִתֵּן עָלֶיהָ שָׁמֶן, פֶּסְלָה. לְבוּנָה, יִלְקָטָנָה.
נִתֵּן שָׁמֶן עַל שִׁירֵיהָ, אֵינוֹ עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה.
נִתֵּן כָּלִי עַל גִּבִּי כָּלִי, לֹא פֶסְלָה:

משנה ה'

יֵשׁ טְעוּנוֹת הַגִּשָּׁה וְאֵינָן טְעוּנוֹת תְּנוּפָה, תְּנוּפָה וְלֹא הַגִּשָּׁה,
הַגִּשָּׁה וְתְנוּפָה, לֹא תְנוּפָה וְלֹא הַגִּשָּׁה.
אֵלוֹ טְעוּנוֹת הַגִּשָּׁה וְאֵינָן טְעוּנוֹת תְּנוּפָה, מִנַּחַת הַסֵּלֶת,
וְהַמִּחְבֵּת, וְהַמִּרְחָשֵׁת, וְהַחֲלוּת, וְהַרְקִיקִין, מִנַּחַת כֹּהֲנִים,
מִנַּחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ, מִנַּחַת גּוֹיִם, מִנַּחַת נָשִׁים, מִנַּחַת חוּטָא.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מִנַּחַת כֹּהֲנִים, מִנַּחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ, אֵין
כֶּהֱן הַגִּשָּׁה, מִפְּנֵי שֶׁאֵין כֶּהֱן קֹמִיצָה. וְכָל שֶׁאֵין כֶּהֱן
קֹמִיצָה, אֵין כֶּהֱן הַגִּשָּׁה:

משנה ו'

אֵלוֹ טְעוּנוֹת תְּנוּפָה וְאֵין טְעוּנוֹת הַגִּשָּׁה, לֹג שָׁמֶן שֶׁל מִצְרַע
וְאֲשָׁמוֹ, וְהַבְּכוּרִים כְּדַבְּרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב,

וְאֲמוּרֵי שְׁלֹמִי יְחִיד וְחֻזָּה וְשׁוֹק שְׁלֵהוּ, אֶחָד אֲנָשִׁים, וְאֶחָד
נָשִׁים, בִּישְׂרָאֵל אֶכָּל לֹא בְּאַחֲרִים,

וְשְׁתֵּי הַלֶּחֶם, וְשְׁנֵי כִבְשֵׁי עֲצָרָת.

כִּי צִדָּה הוּא עוֹשָׂה, נוֹתֵן שְׁתֵּי הַלֶּחֶם עַל גִּבִּי שְׁנֵי כִבְשֵׁים,
וּמִנִּיחַ שְׁתֵּי יָדָיו מִלְמַטָּן, מוֹלִיד וּמַבִּיא, מַעֲלָה וּמוֹרִיד,
שְׁנֵאמֵר (שְׁמוֹת כֹּט), אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם. תְּנוּפָה
הִי תְּהִיהַ בְּמִזְרָח, וְהַגִּשָּׁה בַּמַּעֲרָב. וְתְנוּפוֹת קוֹדְמוֹת לְהַגִּשּׁוֹת.

(ה) וְלִקְחַתְּ סֵלֶת וְאַפִּית אֹתָהּ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה חֲלוֹת שְׁנֵי עֶשְׂרִים
יִהְיֶה הַחֲלָה הָאֶחָת: (ו) וְשָׂמַתְּ אוֹתָם שְׁתֵּים מַעֲרָכוֹת שֵׁשׁ
הַמַּעֲרָכֹת עַל הַשֵּׁלֶחָן הַטֹּהֵר לִפְנֵי יִקְנוֹק: (ז) וְנִתְּנָה עַל הַמַּעֲרָכֹת
לְבוּנָה זָכָה וְהִיתָה לְלֶחֶם לְאַזְכָּרָה אִשָּׁה לִיקְנוֹק:

ויקרא פרק ה פסוק יא (פרשת ויקרא)

(יא) וְאִם לֹא תַשִּׁיג יָדוֹ לְשְׁתֵּי תַרְיָם אוֹ לְשְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה וְהִבִּיא
אֶת קֶרְבָּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא עֲשִׂירֵת הָאָפָה סֵלֶת לְחֻטָּאת לֹא נָשִׁים
עָלֶיהָ שָׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עָלֶיהָ לְבוּנָה כִּי חֻטָּאת הוּא:

במדבר פרק ה פסוק טו (פרשת נשא)

וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת אֲשָׁמוֹ אֶל הַכֹּהֵן וְהִבִּיא אֶת קֶרְבָּנָה עָלֶיהָ
עֲשִׂירֵת הָאִפָּה קֶמַח שְׁעָרִים לֹא יִצַּק עָלָיו שָׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עָלָיו
לְבוּנָה כִּי מִנַּחַת קִנְאוֹת הוּא מִנַּחַת זָכָר וְזָכָר מִזְכָּרָת עוֹן:

Mishnah 5

Hagashah:

ויקרא פרק ב פסוק ח (פרשת ויקרא)

(ח) וְהִבְאִיתָ אֶת הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מֵאֵלֶּה לִיקְנוֹק וְהִקְרִיבָהּ אֶל
הַכֹּהֵן וְהַגִּישָׁה אֶל הַמִּזְבֵּחַ:

Mishnah 6

The log and asham of the metzora

ויקרא פרק יב פסוק יב (פרשת מצורע)

וְלִקַּח הַכֹּהֵן אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד וְהִקְרִיב אוֹתוֹ לְאַשָּׁם וְאֶת לֹג הַשָּׁמֶן
וְהַנִּיחַ אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יִקְנוֹק:

Bikkurim

משנה ביכורים ג:

הַגִּיעַ לְאֶרֶץ אֲבָד אָבִי, מוֹרִיד הַסֵּל מֵעַל כְּתָפוֹ וְאוֹחֲזוֹ
בְּשִׁפְתוֹתָיו, וְכֵהֵן מִנִּיחַ יָדוֹ תַחְתּוֹתָיו וּמִנִּיחוֹ, וְקוֹרֵא מֵאֶרֶץ אֲבָד
אָבִי עַד שֶׁהוּא גוֹמֵר כָּל הַפְּרָשָׁה, וּמִנִּיחוֹ בְּצֵד הַמִּזְבֵּחַ, וְהִשְׁתַּחֲוָה
וַיִּצֵּא:

The innards, breast and thigh of individual offerings:

ויקרא פרק ז פסוק ל (פרשת צו)

מנחת העומר ומנחת קנאות, טעונות תנופה והגשה. להם הפנים ומנחת נסכים, לא תנופה ולא הגשה:

משנה ז'

רבי שמעון אומר, שלשה מינים טעונים שלש מצות, שתיים בכל אחת ואחת, והשלישית אין בהן. ואלו הן, זבחי שלמי יחיד, וזבחי שלמי צבור, ואשם מצרע. זבחי שלמי יחיד, טעונים סמיכה חיים, ותנופה ושחוטם, ואין בהם תנופה חיים. זבחי שלמי צבור, טעונים תנופה חיים ושחוטם, ואין בהן סמיכה. ואשם מצרע, טעון סמיכה ותנופה חי, ואין בו תנופה שחוט:

משנה ח'

האומר הרי עלי במחבת, לא יביא במרחשת. במרחשת, לא יביא במחבת. ומה בין מחבת למרחשת, אלא שהמרחשת יש לה פסוי, והמחבת אין לה פסוי, דברי רבי יוסי הגלילי. רבי חנניה בן גמליאל אומר, מרחשת צמקה ומעשיה רוחשים, ומחבת צפה ומעשיה קשים:

משנה ט

האומר הרי עלי בתנור, לא יביא מאפה כפח ומאפה רעפים ומאפה יורות הערביים. רבי יהודה אומר, אם רצה, יביא מאפה כפח. הרי עלי מנחת מאפה, לא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין. רבי שמעון מתיר, מפני שהוא קרבן אחד:

ידיו תביאנה את אשי קנן את החלב על הקזה וביאנו את הקזה להניף אותו תנופה לפני קנן:
The two loaves and two lambs for Shavuot:

ויקרא פרק כג פסוק כ (פרשת אמור)

והניף הכהן אתם על לחם הבפרים תנופה לפני קנן על שני כבשים קדש יהיו ליקנן לפה:

שמות פרק כג פסוק כו - כז (פרשת תצוה)

(כו) ולקחת את הקזה מאיל המלאים אשר לאהרן והנפת אותו תנופה לפני קנן והיה לה למנה: (כז) וקדשת את חזה התנופה זאת שוק התרומה אשר הונה ואשר הורם מאיל המלאים מאשר לאהרן ומאשר לקניו:

The Sotah's minchah

במדבר פרק ה פסוק כה (פרשת נשא)

ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאת והניף את המנחה לפני קנן והקריב אתה אל המזבח:

Mishnah 7

The three sacrifices under discussion in this mishnah are 1) the shelamim brought by an individual (Leviticus 7:11ff); 2) the shelamim brought by the community on Shavuot (Leviticus 23:20); 3) and the asham brought by the leper (Leviticus 14:14). The three commandments are: 1) waving while the animal is alive; 2) waving after slaughtering; 3) laying on of the hands (see Leviticus 3:2). All three sacrifices require two of the three commandments, but none of the sacrifices require all three actions.

We should note that Rabbi Shimon seems more interested in the curious fact that three sacrifices can be compared in this manner than in the actual rules that apply to these sacrifices. Perhaps the mishnah is somewhat of a mnemonic, a means by which to remember certain rules.

Mishnah 8

Note how the mishnah uses nedarim (vows) to define objects and other related issues. This is very typical of the mishnah—to state issues in consequences.

ויקרא פרק ז פסוק ט (פרשת צו)

(ט) וכל מנחה אשר תאפה בתנור וכל נעשה במרחשת ועל מחבת לפה המקריב אתה לו תהיה:

It is interesting that these rabbis, living only one hundred years after the destruction of the Temple, already dispute how minchahs were prepared in the Temple. Clearly, they have no historical record to

turn to, and therefore must decipher how things were done by reasoning out various verses in the Torah. This is probably quite common in Seder Kodashim and demonstrates well that much of the material in this Seder is not a record of what went on in the Temple but rather an interpretation of what the Torah says should have gone on in the Temple.

Mishnah 9

Leviticus 2:4 refers to a minchah baked in an oven. According to the first opinion, this means that the minchah must actually be baked inside an oven. This used to be done by placing the loaf on the sides of the hot oven where it would be baked, similar to the way in which pita is still made. He is not allowed to cook it on a stove or on tiles, or in the type of cauldrons that Arabs at the time of the Mishnah used to prepare their bread. These were holes dug in the ground, lined with plaster and then heated up to bake bread.

ויקרא פרק ב פסוק ד (פרשת ויקרא)
(ד) וכי תקרב קרבן מנחה מאפה תנור סלת חלות מצת בלולת
בשמן ורקיקי מצות משהים בשמן:

פרק ו'

Mishnah one:

These menachot were all mentioned in the previous chapter. A handful is taken and placed on the altar—the remainder is given to the priests to eat.

Minchah offerings brought by priests are not eaten by priests.

ויקרא פרק ו פסוק טז (פרשת צו)
(טז) וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל:

Mishnah two:

Note how the mishnah uses these types of comparisons as a way to remember the differences between the various minchah offerings.

Mishnah three:

The menachot that are prepared in a vessel are those prepared in a pan or a griddle. These menachot had oil put in them on three occasions.

משנה א'

אלו מנחות נקמצות ושייריהן לפהנים, מנחת סלת, והמחבת, והמרחשת, והחלות, והרקיקין, מנחת גוים, מנחת נשים, מנחת העמר, מנחת חוטא, ומנחת קנאות. רבי שמעון אומר, מנחת חוטא של פהנים נקמצת, והקמץ קרב לעצמו, והשירים קרבין לעצמן:

משנה ב'

מנחת פהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים, למזבח, ואין בהם לפהנים. כזה יפה כח המזבח מכל הפהנים. שתי הלחם ולחם הפנים, לפהנים, ואין בהם למזבח. וכזה יפה כח הפהנים מכל המזבח:

משנה ג'

כל המנחות הנעשות בכלי טעונות שלש מתנות שמן, ציקה, ובגלילה, ומתן שמן בכלי קדם לעשייתן.

First some oil was poured into the vessel, and then he would pour the flour into the vessel. Then he would pour more oil onto the flour and mix it all together. Then he would add in lukewarm water, knead the flour into dough and bake ten loaves. After they were baked he would break them into pieces and pour more oil onto the pieces. Rabbi thinks that the oil was put on the cakes and not the flour.

Mishnah 4

ויקרא פרק ב פסוק ה - ו (פרשת ויקרא)
(ה) ואם מנחה על המחבת קרבנך סלת כלולה בשמן מצה
תהיה: (ו) **פתות אתה פתים** ונצקת עליה שמן מנחה הוא:
The minchah of the priests is not eaten, so it does not need to be broken up.

ויקרא פרק ו פסוק יג - יד (פרשת צו)
(יג) זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו ליקנוק ביום המושח אתו
עשירת האפה סלת מנחה תמיד מנציתה בבקר ומנציתה
בערב: (יד) על מחבת בשמן תעשה מרבכת תביאנה תפיני
מנחת פתים תקריב ריח ניחח ליקנוק:

Mishnah six

Again, the dispute between the sages and R. Yose is telling with regard to tradition. All seem to have the 300/500 tradition, but they disagree over what it applies to. This may show some inherited sources, but that these sources may have lost some of their context.

The Todah offering has ten loaves (this is derived midrashically) and the shewbread has twelve. The question here is which is the paradigm.

Mishnah 7

The general rule in this mishnah is that the coarser or newer the source, the more sifting it requires. The Omer is new barley which requires the most sifting. The two loaves are of wheat. The shewbread is not from new grain and therefore requires less sifting.

והחלות בוללן, דברי רבי. וחקמים אומרים, סלת.

החלות טעונות בלילה, הרקיקים מושתין. כיצד מושתין,
במין כי. ושאר השמן נאכל לכהנים:

משנה ד'

כל המנחות הנעשות בכלי, טעונות פתיתה.
מנחת ישראל, כופל אחד לשנים, ושנים לארבעה,
ומבדיל.

מנחת כהנים, כופל אחד לשנים, ושנים לארבעה, ואינו
מבדיל.
מנחת כהן המשוח, לא היה מכפלה.
רבי שמעון אומר, מנחת כהנים ומנחת כהן משוח, אין
בהם פתיתה, מפני שאין בהם קמיצה, וכל שאין בהם
קמיצה, אין בהן פתיתה.
וכלן פותחים:

משנה ו'

כל המנחות טעונות שלש מאות שיפה וחמש מאות
בעיטה. והשיפה והבעיטה בחטים. רבי יוסי אומר, אף
בבצק.
כל המנחות באות עשר עשר, חוץ מלחם הפנים, וחבת
כהן גדול, שהם באות שתים עשרה, דברי רבי יהודה.
רבי מאיר אומר, כלן באות שתים עשרה, חוץ מחלות
תודה והנזירות, שהן באות עשר עשר:

משנה ז

העמר היה בא עשרון משלש סאין.
שתי הלחם, שני עשרונים משלש סאין.
לחם הפנים, עשרים וארבעה עשרונים מעשרים וארבע
סאין:

משנה ח'

העמר היה מגפה בשלש עשרה נפה. ושתי הלחם בשתיים
עשרה. ולחם הפנים באחת עשרה.
רבי שמעון אומר, לא היה לה קצבה, אלא סלת מגפה כל
צרכה היה מביא, שנאמר (ויקרא כד), ולקחת סלת ואפית
אתה, עד שתהא מגפה כל צרכה:

ויקרא פרק ז פסוק יב - יג (פרשת צו)

(יב) אִם עַל תּוֹדָה יִקְרִיבֻנוּ וְהִקְרִיב עַל זֶבַח הַתּוֹדָה חֲלוֹת מִצּוֹת בְּלוֹיל בַּשָּׁמֶן וּרְקִיקֵי מִצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן וְסֵלֶת מִרְבֶּכֶת חֲלֵת בְּלוֹיל בַּשָּׁמֶן: (יג) עַל חֲלֵת לֶחֶם חֲמֵץ יִקְרִיב קֶרְבֵּנוֹ עַל זֶבַח תּוֹדַת שְׁלֵמִיו:

This offering, with cakes of leavened bread added, shall be offered along with one's thanksgiving sacrifice of well-being.

והקריב על זבח התודה. ארבעה מיני לחם — חלות ורקיקין ורבוכה, שְׁלוּשָׁה מיני מצה, וכתוב על חלות לחם חמץ וגו'; וכל מין ומין עשר חלות, כִּד מִפְרֹשׁ במנחות,

<p>Mishnah One This mishnah is about the amount of flour used to make the forty loaves for the todah offering. What is most interesting is how the Mishnah preserves both the “wilderness measures” and the “Jerusalem measures.” This shows a strong awareness of change over time and the need to translate the Torah’s terms into contemporary terms.</p>	<p>משנה א' התודה היתה באה חמש סאין ירושלמיות, שהן שש מדבריות, שתי איפות, האיפה שלש סאין, עשרים עשרון, עשרה לחמץ ועשרה למצה. עשרה לחמץ, עשרון לחלה. ועשרה למצה, ובמצה שלשה מינין, חלות ורקיקים ורבוכה. נמצאו שלשה עשרונות ושלש לכל מין, שלש חלות לעשרון. במדה ירושלמית היו שלשים קב, חמשה עשר לחמץ, וחמשה עשר למצה. חמשה עשר לחמץ, קב וחצי לחלה. וחמשה עשר למצה, והמצה שלשה מינין, חלות ורקיקים ורבוכה, נמצאו חמשת קבים לכל מין, שתי חלות לקב:</p>
<p>Mishnah 2: First minchah—the minchah brought on the day the priests were first consecrated:</p> <p>ויקרא פרק ח פסוק כו (פרשת צו) (כו) ומסל המצות אשר לפני יקח לקח חלת מצה אחת וחלת לחם ששון אחת ורקיק אחד וישם על החלבים ועל שוק הימין:</p>	<p>משנה ב' המלוואים היו באים כמצה שבתודה, חלות ורקיקים.</p> <p>הנזירות היתה באה שתי ידות במצה שבתודה, חלות ורקיקים, ואין בה רבוכה, נמצאו עשרה קבים ירושלמיות, שהן ששה עשרונות ועדוין.</p>
<p>Nazirite minchah</p> <p>במדבר פרק ו פסוק יד (פרשת נשא) (יד) והקריב את קרבנו ליקח קבש כן שנתו תמים אחד לעלה וכבשה אחת בת שנתה תמימה לחטאת ואיל אחד תמים לשלמים:</p>	<p>ומכלן הנה נוטל אחד מעשרה תרומה, שנאמר (ויקרא ז), והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה'. אחד, שלא יטל פרוס.</p>

<p>ויקרא פרק ז פסוק יד (פרשת צו) (יד) והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה ליקח לכהן הזרק את דם השלמים לו יתה: Note how the mishnah transforms into midrashic style.</p> <p>Mishnah 3 This mishnah discusses the status of the todah minchah offerings—at what point does it become “sanctified.” The Mishnah is often interested in delineating these kinds of questions—the exact point at which the status of an object changes. What is most interesting here is the differences between the cases. If he disqualifies the todah with the intent to eat it at the wrong time or place, the minchah is still sanctified. This seems to be the way that the mishnah says that the sacrifice is still a sacrifice, but it can’t be offered. But if the sacrifice was “naturally” disqualified, then according to the sages, the minchah can’t be eaten. But if he offers the animal sacrifices thinking that they are a different sacrifice, then he has not offered a “todah” (or other offering) and the bread is not sanctified.</p> <p>Mishnayot 5-6 The issue in these mishnayot is what funds one can use to bring voluntary sacrifices. The todah is a type of voluntary sacrifice but if one vows to bring a todah, it is now a mandatory sacrifice. The todah can be purchased with second tithe money, but he needs to make that explicit at the outset.</p> <p>Mishnah 6 Deuteronomy 16:2 is a troubling verse for it contradicts Exodus, which states that the pesah</p>	<p>מכל קרבן, שיהיו כל הקרבנות שוין, ושלל יטל מקרבן לחברו. לכהן הזרק את דם השלמים לו יתה, והשאר נאכל לבָּעָלִים:</p> <p>משנה ג' השוחט את התודה בפנים, ולחמה חוץ לחומה, לא קדש הלחם. שחטה עד שלא קרמו בתנור, ואפלו קרמו כלן חוץ מאחד מהן, לא קדש הלחם. שחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה, קדש הלחם. שחטה ונמצאת טרפה, לא קדש הלחם. שחטה ונמצאת בעלת מום, רבי אליעזר אומר, קדש, וחכמים אומרים, לא קדש. שחטה שלא לשמה, וכן איל המלואים וכן שני כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן, לא קדש הלחם:</p> <p>משנה ד' נסכין שקדשו בכלי ונמצא הנזבח פסול, אם יש נשם וזבח אחר, יקרבו עמו. ואם לאו, יפסלו בלינה. ולד תודה ותמורתה, והמפריש תודתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה, אינו טעונים לחם, שנאמר (ויקרא ז), והקריב על זבח התודה, התודה טעונה לחם, ולא ולדה ולא חליפתה ולא תמורתה טעונים לחם:</p> <p>משנה ה' האומר הרי עלי תודה, יביא היא ולחמה מן החליו. תודה מן החליו ולחמה מן המעשר, יביא היא ולחמה מן החליו. תודה מן המעשר ולחמה מן החליו, יביא. התודה היא ולחמה מן המעשר, יביא. ולא יביא מחטי מעשר שני, אלא ממעות מעשר שני:</p> <p>משנה ו' מזין לאומר הרי עלי תודה, לא יביא אלא מן החליו, שנאמר (דברים טז), וזבחת פסח לה' אלהיך צאן ובקר, והלא אין פסח בא אלא מן הכבשים ומן העזים. אם כן, למה נאמר צאן ובקר. אלא להקיש כל הבא מן הבקר ומן הצאן לפסח, מה הפסח, שהוא בא בחובה, אינו בא אלא מן החליו, אף כל דבר שהוא בא בחובה, לא יבא אלא מן החליו. לפיכך, האומר הרי עלי תודה, הרי עלי שלמים, הואיל והם באים חובה, לא יבאו אלא מן החליו.</p>
---	--

<p>can come only from a flock animal (sheep or goats) and not a herd (cows).</p> <p>Libations are not eaten—they are sacrificed with the animal. Therefore, second tithe money may not be used to purchase them.</p>	<p>והנסכים בכל מקום לא יבאו אלא מן החליו:</p>
--	---

פרק ח'

<p>Mishnah one</p> <p>ויקרא פרק כג פסוק י (פרשת אמור) (י) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם פי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה וקבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן:</p> <p>ויקרא פרק כג פסוק טז - יז (פרשת אמור) (טז) עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה ליקנן: (יז) ממושבתיכם תביאו להם תנופה שתיים שני עשרנים סלת תהנינה חמץ תאפינה בכורים ליקנן:</p> <p>Mishnah 3</p> <p>Anpikon--Greek for olive oil from olives that were not fully ripened, which makes inferior olive oil.</p>	<p>משנה א'</p> <p>כל קרבנות הצבור והחיד באים מן הארץ ומחוצה לארץ, מן הקדש ומן הישן, חוץ מן העמר ושתי הלחם, שאינן באים אלא מן הקדש ומן הארץ. וכלן אינן באים אלא מן המבחר.</p> <p>ואיזהו מבחר. מכמס ומזוניקה, אלפא לסלת. שניה להם, חפרים בבקעה. כל הארצות היו כשרות, אלא מכאן היו מביאים:</p> <p>משנה ב'</p> <p>אין מביאין לא מבית הזבלים, ולא מבית השלחים, ולא מבית האילן. ואם הביא, כשר. כיצד הוא עושה, נרה שנה ראשונה, ובשניה זורעה קדש לפסח שבועים יום, והיא עושה סלת מרבה. כיצד הוא בודק. הגזר מכניס את ידו לתוכה. עלה בה אבק, פסולה, עד שניפנה. ואם התליעה, פסולה:</p> <p>משנה ג'</p> <p>תקועה, אלפא לשמן. אבא שאול אומר, שניה לה רגב בעבר הירדן. כל הארצות היו כשרות, אלא מכאן היו מביאין. אין מביאין לא מבית הזבלים, ולא מבית השלחים, ולא ממה שגזרע ביניהם. ואם הביא, כשר. אין מביאין אנפיקנון. ואם הביא, פסול. אין מביאין מן הגרגרים שנשרו במים, ולא מן הכבושים, ולא מן השלוקין. ואם הביא, פסול:</p> <p>משנה ד'</p> <p>שלושה זיתים, ובהן שלושה שלשה שמנים.</p>
---	--

Mishnah 4

Note how the mishnah loves three—three pickings, three types of oil from each picking.

The olives of the second picking are not as good and therefore they need to be put on the roof to give them time to ripen.

עוטנו—put them in a מטען inside the house.

Mishnah 6

Ilyustan—sun dried grapes.

הזית הראשון, מגרגרו בראש הזית וכותש ונותן לתוף הסל. רבי יהודה אומר, סביבות הסל. זה ראשון. טען בקורה, רבי יהודה אומר, באבנים. זה שני. חזר וטחן וטען, זה שלישי. הראשון למנוחה, והשאר למנוחות.

הזית השני מגרגרו בראש הגג, וכותש ונותן לתוף הסל. רבי יהודה אומר, סביבות הסל, זה ראשון. טען בקורה, רבי יהודה אומר, באבנים, זה שני. חזר וטחן וטען, זה שלישי. הראשון למנוחה, והשאר למנוחות.

הזית השלישי, עוטנו בתוף הבית עד שילקה, ומעלה ומנגבו בראש הגג, וכותש ונותן לתוף הסל. רבי יהודה אומר, סביבות הסל, זה ראשון. טען בקורה, רבי יהודה אומר, באבנים, זה שני. חזר וטחן וטען, זה שלישי. הראשון למנוחה, והשאר למנוחות:

משנה ה'

הראשון שבראשון, אין למעלה ממנו.
השני שבראשון והראשון שבשני, שוין.
השלישי שבראשון והשני שבשני והראשון שבשלישי, שוין.
השלישי שבשני והשני שבשלישי, שוין.
השלישי שבשלישי, אין למטה ממנו.
אף המנוחות היו בדין שישטענו שמן זית זך. מה אם המנוחה שאינה לאכילה, טעונה שמן זית זך, המנוחות, שהן לאכילה, אינו דין שישטענו שמן זית זך. תלמוד לומר (שמות כז), זך כתיב למאור, ולא זך כתיב למנוחות:

משנה ו'

ומצנו היו מביאין את היין. קרותים והטולים, אלפא לין.
שניה לקו, בית רמה ובית לבן בקה, וכפר סגנה בבקעה.
כל הארצות היו כשרות, אלא מכאן היו מביאין.
אין מביאין, לא מבית הנבלים, ולא מבית השלחין, ולא ממה שגזרע ביניהן. ואם הביא, פשר.
אין מביאין אלייסקטן. ואם הביא, פשר.
אין מביאין יין, דברי רבי. וחקמים מכשירין.
אין מביאין, לא מתוק, ולא מעושן, ולא מבשל. ואם הביא, פסול. אין מביאין מן הדליות, אלא מן הרוגליות ומן הכרמים העבודים:

משנה ז'

לא היו כונסים אותו בתצבים גדולים, אלא בחביות קטנות. ואינו ממלא את החביות עד פיהם, כדי שיהא ריחו גודף. אינו מביא, לא מפיה, מפני הקמחין. ולא משוליה, מפני השמרים. אלא מביא משלישה ומאמצעה.

<p>Mishnah 7</p> <p>The test of the wine is not altogether clear, but it sounds like he is testing to see if there is froth and then telling people by striking the jug.</p> <p>במדבר פרק כח פסוק יט - כ (פרשת פינחס) (יט) וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה עֲלֵה לִיקְנוֹק פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אַחַד וְשִׁבְעָה כִּבְשִׁים בְּנֵי שְׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: (כ) וּמִנְחָתָם סֹלֶת בָּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עָשָׂרִים לֶפֶר וּשְׁנֵי עָשָׂרִים לְאַיִל תַּעֲשׂוּ:</p> <p>במדבר פרק כח פסוק לא (פרשת פינחס) (לא) מְלֶבֶד עֲלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַּעֲשׂוּ תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם וְנִסְכֵיהֶם</p>	<p>פיצד הוא בודק, הגזבר יושב והקנה בידו, זרק את הגיד והקיש בקנה. רבי יוסי ברבי יהודה אומר, יין שעלה בו קמחין, פסול, שנאמר, תמימים יהיו לכם ומנחתם (במדבר כח), תמימים יהיו לכם ונסכיהם (שם):</p>
---	--

פרק ט'

<p>Mishnah 1</p> <p>Fascinating that the rabbis put into the Mishnah a recollection of the measuring cups used in the Temple. This seems like it could be a good candidate for expressing the desire or at least belief that the Temple would be rebuilt and that the practices from the Temple would be restored. Therefore it was important to remember what was done there.</p> <p>However, by the very existence of disputes about what was in the Temple, we can see that 1) The rabbis might not have precisely known what occurred there. 2) With such disputes, it would be impossible to recreate the Temple according to all opinions.</p> <p>Mishnah 2</p> <p>A hin is equivalent to 12 log, or about six liters. R. Shimon does not believe that there was a full hin measuring cup, but he still wishes to preserve the number 7. Is this because he has a tradition that there were 7 cups? Or is 7 just a typological number?</p> <p>במדבר פרק טו פסוק ג - י (פרשת שלח)</p>	<p>משנה א'</p> <p>שתי מדות של יבש היו במקדש, עשרון, וחצי עשרון. רבי מאיר אומר, עשרון, עשרון, וחצי עשרון. עשרון מה הנה משמש, שבו הנה מודד לכל המנחות. לא הנה מודד, לא בשל שלשה לפר, ולא בשל שנים לאיל, אלא מודדן עשרונות. חצי עשרון מה הנה משמש, שבו הנה מודד חבתי כהן גדול, מחצה בבקר ומחצה בין הערבים:</p> <p>משנה ב'</p> <p>שבע מדות של לח היו במקדש. הין, וחצי ההין, ושלישית ההין, ורביעית ההין, לג, וחצי לג, ורביעית לג. רבי אליעזר בר צדוק אומר, שנתות הין בהין, עד כאן לפר, עד כאן לאיל, עד כאן לקבש. רבי שמעון אומר, לא הנה שם הין, וכי מה הנה ההין משמש. אלא מדה יתרה של לג ומחצה היתה, שבה הנה מודד למנחת כהן גדול, לג ומחצה בבקר ולג ומחצה בין הערבים:</p>
--	--

(ג) וְעִשִּׂיתֶם אִשָּׁה לִיקְנוֹק עֲלֶיהָ אוֹ זֶבֶח לְפָלֵא גֵדֵר אוֹ בִנְדָבָה אוֹ בְמַעֲדֵיכֶם לַעֲשׂוֹת רֵיחַ נִיחָח לִיקְנוֹק מִן הַבָּקָר אוֹ מִן הַצֹּאן: (ד) וְהַקָּרִיב הַמִּקְרִיב קָרְבָּנוֹ לִיקְנוֹק מִנְחָה סֵלֶת עֲשָׂרוֹן בָּלוּל בְּרִבְעֵית הַהֵיּוֹן שָׁמֶן: (ה) וַיִּזֶּן לְנֶסֶף רִבְעֵית הַהֵיּוֹן תַּעֲשֶׂה עַל הָעֵלָה אוֹ לְזֶבֶח לְכָבֶשׂ הָאֶחָד: (ו) אוֹ לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֵלֶת שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים בָּלוּלָה בַּשָּׁמֶן שְׁלֹשִׁית הַהֵיּוֹן: (ז) וַיִּזֶּן לְנֶסֶף שְׁלֹשִׁית הַהֵיּוֹן תִּקְרִיב רֵיחַ נִיחָח לִיקְנוֹק: (ח) וְכִי תַעֲשֶׂה בֶן בָּקָר עֲלֶיהָ אוֹ זֶבֶח לְפָלֵא גֵדֵר אוֹ שְׁלָמִים לִיקְנוֹק: (ט) וְהַקָּרִיב עַל בֶּן הַבָּקָר מִנְחָה סֵלֶת שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים בָּלוּל בַּשָּׁמֶן חֲצִי הַהֵיּוֹן: (י) וַיִּזֶּן תִּקְרִיב לְנֶסֶף חֲצִי הַהֵיּוֹן אִשָּׁה רֵיחַ נִיחָח לִיקְנוֹק:

Mishnah 3 Metzora

ויקרא פרק יד פסוק ה (פרשת מצורע)
וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְשַׁחֲט אֶת הַצֹּפֹר הָאֶחָת אֶל כְּלֵי תָרֶשׁ עַל מִים חַיִּים: Sotah

במדבר פרק ה פסוק יז (פרשת נשא)
וְלָקַח הַכֹּהֵן מִים קִדְּשִׁים בְּכֵלֵי תָרֶשׁ וּמִן הָעֶפֶר אֲשֶׁר יִהְיֶה בַקִּרְקַע הַמִּשְׁכָּן יִקַּח הַכֹּהֵן וְנָתַן אֶל הַמִּים:

Mishnah 4

The principle here is that the ratio of grain to oil in the minchah offered with bulls is the same as that of the lambs. When it comes to bulls there are six logs of oil for three-tenths of grain, two logs per tenth. With rams it is four logs of oil for two-tenths, so the ratio is the same. Therefore if they are mixed up together, the drink-offerings (grain and oil) are still valid. So too with all of the other offerings listed in this section, as long as the ratio is the same, they are all valid.

The following verse is about the omer. The omer is twice as large as the regular minchah accompanying a lamb sacrifice (see above). But since the Torah does not state how much oil is put in, it adopts the same behavior as the wine, which is the same as it is for a normal lamb sacrifice.

ויקרא פרק כג פסוק יב - יג (פרשת אמור)
(יב) וְעִשִּׂיתֶם בַּיּוֹם הַנִּיפְקָם אֶת הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תְּמִים בֶּן שָׁנָתוֹ לַעֲלֹה לִיקְנוֹק: (יג) וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֵלֶת בָּלוּלָה בַּשָּׁמֶן אִשָּׁה לִיקְנוֹק רֵיחַ נִיחָח וְנֶסֶף יִזֶּן רִבְעֵית הַהֵיּוֹן:

Mishnah 5

משנה ג'

רביעית מה היתה משמשת. רביעית מים למצרע, ורביעית שמן לנזיר.
חצי לג מה היה משמש. חצי לג מים לסוטה. וחצי לג שמן לתודה. ובלג היה מוידד לכל המנחות.

אפלו מנחה של ששים עשרון, נותן לה ששים לג. רבי אליעזר בן יעקב אומר, אפלו מנחה של ששים עשרון, אין לה אלא לגה, שנאמר (ויקרא יד), למנחה ולג שמן. שלשה לפר, ארבעה לאיל, שלשה לכבש, שלשה ומחצה למנורה, מחצי לג לכל גר:

משנה ד'

מערבין נספי אילים בנספי פרים, נספי כבשים בנספי כבשים, של יחיד בשל צבור, של יום בשל אמש. אבל אין מערבין נספי כבשים בנספי פרים ואילים.

ואם בללו אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן, ונתערבו, כשרין. אם עד שלא בללו, פסול.

הכבש הבא עם העמר, אף על פי שמנחתו כפולה, לא היו נסכיו כפולין:

משנה ה'

כל המדות שהיו במקדש, היו נגדשות, חוץ משל פהו גדול, שהיה גודשה לתוכה.
מדות הלח, ברוציהן קדש. ומדות היבש, ברוציהן חל.
רבי עקיבא אומר, מדות הלח קדש, לפיכך ברוציהן קדש. ומדות היבש חל, לפיכך ברוציהן חל.
רבי יוסי אומר, לא משום זה, אלא שהלח נעקר, והיבש אינו נעקר:

We should note that this matches Rabbi Meir's opinion in mishnah one—there were three dry-measuring vessels in the Temple, one that contained a tenth and one that contained a tenth and its overflow and one with half a tenth. Rabbi Akiva and Rabbi Yose disagree as to why the extra liquid is holy and the extra grain is not. Rabbi Akiva says that the liquid-measuring vessels were anointed with anointing oil, and thereby became holy. This made anything that was inside them holy as well. The dry-measuring vessels were not anointed, and therefore their overflow was not holy. Rabbi Yose agrees with the halakhah but disagrees with Rabbi Akiva's reasoning. The liquid overflow is holy because the liquid that overflows was actually at one point in the vessel. There are various different versions of the Hebrew word that I have translated as “stirred up” but they all imply the same thing—since the oil or wine was actually in the vessel, it is sanctified. In contrast, the dry overflow was never in the vessel, just on top of it. Therefore it is not holy.

Mishnah 6

Mandated offerings do not require minchah libations, only voluntary ones do.
The only exception are the metzora's offerings.

ויקרא פרק יד פסוק י (פרשת מצורע)
וביום השמיני יקח שני כבשים תמימים וכבשה אחת בת שנתה
תמימה ושלשה עשרנים סלת מנחה בלילה בשמן ולא אחד
שמן:

Mishnah 7

Individual offerings require semichah
ויקרא פרק א פסוק ד (פרשת ויקרא)
וסמך ידו על ראש העלה ונרצה לו לכפר עליו:
But most communal offerings do not. The exceptions are explicit in the verses:

ויקרא פרק ד פסוק טו (פרשת ויקרא)
וסמכו זקני העדה את ידיהם על ראש הפר לפני יקח ושחט
את הפר לפני יקח:

ויקרא פרק טז פסוק כא (פרשת אחרי מות)
וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר החי והתנדב
עליו את כל עונת בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל חטאתם
ונתן אתם על ראש השעיר ושלח ביד איש עמי המדברה:

Mishnah 8

משנה ו'

כל קרבנות הצבור והיחיד טעונים נסכים, חוץ מן הבכור
והמעשר והפסח והחטאת והאשם, אלא שחטאתו של
מצרע ואשמו טעונים נסכים:

משנה ז'

כל קרבנות הצבור אין בהם סמיכה, חוץ מן הפר הבא על
כל המצות, ושעיר המשתלח.

רבי שמעון אומר, אף שעירי עבודה זרה.
כל קרבנות היחיד טעונים סמיכה, חוץ מן הבכור
והמעשר והפסח.
והיורש סומך ומביא נסכים וממיר:

משנה ח'

הכל סומכין, חוץ מחירש, שוטה, וקטן, סומא, ונכרי,
והעבד, והשליח, והאשה.

וסמיכה, שגרי מצוה, על הראש, בשתי ידים. ובמקום
שסומכין שוחטין, ותקף לסמיכה שחיטה:

The following verse is used to exclude non-Jews, slaves, agents and women from semichah:

ויקרא פרק א פסוק ב (פרשת ויקרא)
דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרֶבָן
לִיקָנוֹ מִן הַכֹּהֵנָה מִן הַבָּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קֶרֶבְנֵכֶם:

תלמוד בבלי מסכת חגיגה דף טז עמוד ב

דבר אל בני ישראל... וסמך, בני ישראל סומכין ואין בנות
ישראל סומכות. רבי יוסי ורבי (ישמעאל) + מסורת הש"ס:
[שמעון] + אומרים: בנות ישראל סומכות רשות.
אמר רבי יוסי: סח לי אבא אלעזר: פעם אחת היה לנו עגל של
זבחי שלמים, והביאנוהו לעזרת נשים, וסמכו עליו נשים. לא
מפני שסמיכה בנשים - אלא כדי לעשות נחת רוח לנשים.
not performing it does not prevent the
animal sacrifice from being valid. Note the
choppy nature of this line, and the rhythm of those
that follow.

Mishnah 9: This is the typical type of mishnah
that likes to compare one halakhah to another.

משנה ט'

חָמֵר בְּסָמִיכָה מִבְּתוּנָפָה וּבְתוּנָפָה מִבְּסָמִיכָה, שְׁאֵחָד מִנִּיף
לְכָל הַחֲבֵרִים וְאֵין אֶחָד סוֹמֵךְ לְכָל הַחֲבֵרִים. וְחָמֵר
בְּתוּנָפָה, שֶׁהַתּוּנָפָה נוֹהֶגֶת בְּקֶרֶבָנוֹת הַיְחִיד וּבְקֶרֶבָנוֹת
הַצֹּבֵר, בְּחַיִּים וּבְשָׁחוּטִין, בְּדָבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים וּבְדָבָר
שֶׁאֵין בּוֹ רוּחַ חַיִּים, מֵה שֶׁאֵין כֵּן בְּסָמִיכָה:

פרק י'

Mishnah 1

This is a fascinating mishnah that seems to be an
echo of the debate with the Sadducees over the
date of Shavuot. To the Sadducees, the omer is
brought on Saturday night (or Sunday, ממחרת
השבת. The Pharisees read this as the day after the
first day of Pesah, and since Pesah can fall on
Friday, the omer can be brought on Shabbat. We
find echoes in the Sadducean position in both R.
Yishmael and Rabbi Hanina's positions. It is not
surprising to see a kohen adopt a more priestly
like position. R. Yishmael also seems to have been
a kohen. But note that even these positions are not
fully Sadducean. Perhaps the main point is to
emphasize the majority rabbinic opinion—there is
no difference between Shabbat and during the
week.

Mishnah 3

This mishnah makes it explicit that the rabbis are
having demonstrative rituals performed in order to

משנה א'

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר, הָעֹמֶר הֵיךָ כֹּא בְּשַׁבַּת מִשְׁלֵשׁ סָאִין,
וּבַחֹל מִחֻמָּשׁ.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אֶחָד בְּשַׁבַּת וְאֶחָד בְּחֹל, מִשְׁלֵשׁ הֵיךָ כֹּא.
רַבִּי חֲנִינָא סָגַן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר, בְּשַׁבַּת הֵיךָ נִקְצֵר בְּיָחִיד
וּבְמַגָּל אֶחָד וּבְקֶפֶה אֶחָד.
וּבַחֹל, בְּשִׁלְשָׁה וּבְשִׁלְשׁ קָפוֹת וּבְשִׁלְשׁ מַגָּלוֹת. וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים, אֶחָד בְּשַׁבַּת וְאֶחָד בְּחֹל, בְּשִׁלְשָׁה וּבְשִׁלְשׁ קָפוֹת
וּבְשִׁלְשׁ מַגָּלוֹת:

משנה ב'

מִצְוַת הָעֹמֶר לְבֹא מִן הַקְּרוֹב. לֹא כִּפּוּר הַקְּרוֹב לִירוּשָׁלַיִם,
מִבִּיָּאִים אוֹתוֹ מִכָּל מְקוֹם. מַעֲשֵׂה שְׂבָא מִגִּגּוֹת צְרִיפִין,
וּשְׁתֵּי הַלָּחִם מִבְּקַעַת עֵין סוֹכֵר:

משנה ג'

כִּיצַד הָיוּ עוֹשִׂים. שְׁלוּחֵי בֵּית דִּין יוֹצְאִים מֵעֶרֶב יוֹם טוֹב,
וְעוֹשִׂים אוֹתוֹ כְּרִיכוֹת בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע, כְּדִי שֶׁיִּהְיֶה נוֹחַ
לְקַצֵּר. וְכָל הָעֲצֵרוֹת הַסּוֹמוֹכוֹת לָשֶׁם, מִתְּפַנְסוֹת לָשֶׁם, כְּדִי
שֶׁיִּהְיֶה נִקְצֵר בְּעֶסֶק גָּדוֹל. כִּיּוֹן שֶׁחֲשָׁכָה, אוֹמֵר לָהֶם, כֹּא
הַשֶּׁמֶשׁ, אוֹמְרִים, הֵן. כֹּא הַשֶּׁמֶשׁ, אוֹמְרִים הֵן. מַגָּל זֶה,
אוֹמְרִים הֵן. מַגָּל זֶה, אוֹמְרִים הֵן. קֶפֶה זֶה, אוֹמְרִים הֵן. קֶפֶה

emphasize their disagreement with the Sadducees/Boethusians.

Mishnah 4

ויקרא פרק ב פסוק יד (פרשת ויקרא)
ואם תקריב מנחת בכורים ליקח אביב קלוי באש גרש כרמל
תקריב את מנחת בכוריד:
The rabbis interpret this verse as referring to the
omer offering "bikkurim."
רש"י ויקרא פרק ב פסוק יד (פרשת ויקרא)
מנחת בכורים - במנחת העומר הכתוב מדבר, שהיא באה אביב
בשעת בישול התבואה, ומן השעורים היא באה. נאמר כאן
אביב, ונאמר להלן (שמות ט לא) כי השעורה אביב:

The argument over ma'asrot is an argument over whether the extra grain was ever sanctified. According to the first opinion, it was sanctified and therefore it is liable only for hallah. But R. Akiva says that the extra was never sanctified, so it is liable for both. Perhaps we could say that R. Akiva takes into greater consideration the person's intent, which was to sanctify only the grain used for the omer.

Mishnah 5

R. Meir is concerned that people will eat the new grain before the omer is offered. So he is extra strict. R. Yehudah is not concerned.

The dispute over what to do when the Temple no longer stands is fascinating.

ויקרא פרק כג פסוק יד (פרשת אמור)
(יד) ולחם וקלי וברמל לא תאכלו עד עצם היום הזה עד
הביאכם את קרבן אלהיכם חקת עולם לדורתיכם בכל
משבתתיכם: ס

The dispute between RYBZ and R. Yehudah is over the phrase "until that very day." RYBZ would read this as the beginning of the day. In theory, one can eat the new grain as soon as the

זו, אומרים הן. בשבת אומר להם, שבת זו, אומרים הן.
שבת זו, אומרים הן. אקצר, והם אומרים לו קצר. אקצר,
והם אומרים לו קצר. שלש פעמים על כל דבר ודבר,
והם אומרים לו הן, הן, הן. וכל כך למה. מפני
הביתוסים, שהיו אומרים, אין קצירת העומר במוצאי
יום טוב:

משנה ד'

קצרוהו ונתנוהו בקפות, הביאיהו לעזרה, היו מהבהבין
אותו באור, כדי לקיים בו מצות קלי, דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים, בקנים ובקליחות חובטים אותו, כדי
שלא יתמעך.
נתנוהו לאבוב, ואבוב היה מנקב, כדי שיהא האור שולט
בכלו.
שטחיהו בעזרה, והרוח מנשבת בו.
נתנוהו ברחים של גרוסות, והוציאו ממנו עשרון שהוא
מנפה משלש עשרה נפה, והשאר נפדה ונאכל לכל אדם.
ותיב בחלה, ופטור מן המעשרות. רבי עקיבא מתיב בחלה
ובמעשרות.
כא לו לעשרון, ונתן שמנו ולבונתו, יצק, וכלל, הניף,
והגיש, וקמץ, והקטיר, והשאר נאכל לפתנים:

משנה ה'

משקרב העמר, יוצאין ומוציאין שוק ירושלים שהוא מלא
קמח וקלי, שלא ברצון חכמים, דברי רבי מאיר. רבי
יהודה אומר, ברצון חכמים היו עושים.

משקרב העמר, הטר הקדש מיד, והרחוקים מתרים
מחצות היום ולהלן.
משקרב בית המקדש, התקין רבן יוחנן בן זכאי, שיהא
יום הגף פלו אסור. אמר רבי יהודה, והלא מן התורה הוא
אסור, שנאמר (ויקרא כג), עד עצם היום הזה.
מפני מה הרחוקים מתרים מחצות היום ולהלן, מפני שהן
יודעין שאין בית דין מתעצלין בו:

משנה ו'

העמר היה מתיר במדינה, ושתי הלחם במקדש.

day begins. But when the Temple stood, this had to wait until the sacrifice. So after the Temple is destroyed, he had people wait to the end of the day. This seems to have been the “safe bet.” But R. Yehudah anchors current practice in the Torah. The Torah itself prohibits eating until that day, unless the sacrifice is offered.

Mishnah 6

ויקרא פרק כג פסוק טז - יז (פרשת אמור)

(טז) עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה ליקנן: (יז) ממושבתיכם תביאו לחם תנופה שנים שני עשרנים סלת תהינה חמץ תאפינה בכורים ליקנן:

רש"י ויקרא פרק כג פסוק טז (פרשת אמור)

מנחה חדשה - היא המנחה הראשונה שהובאה מן החדש. ואם תאמר, הרי קרבה מנחת העומר, אינה כשאר כל המנחות, שהיא באה מן השעורים:

If a minchah of new grain is offered before the omer is brought, the minchah is invalid because no one can eat it. But if before the two loaves are brought, since people can eat it, badiavad it is valid. Note the focus on the people's ability to eat.

Mishnah 7

One doesn't bring omer grain from grain grown in irrigated fields in the valley because this is poor quality grain. Therefore the sages allowed people to harvest this grain. However, the sages did not permit people to stack this grain. The only reason that they did permit harvesting this grain is that there was a fear it would be lost if it was not harvested.

The prohibition is only for grain that will be consumed by humans. Not grain for animal feed. But R. Yehudah is concerned that one will cut down the grain for animal feed and then use it for humans, so he is more stringent.

Mishnah 8

The prohibition of harvesting is only a stringency—in theory it is permitted. Only eating is prohibited. So the rabbis waive their stringency when it conflicts with other values.

אין מביאין מנחות ובכורים ומהמה קדם לעמר. ואם הביא, פסול. קדם לשתי הלחם, לא יביא. ואם הביא, כשר:

החטים והשעורים והפסמין ושבלת שועל והשיפון חיבין בחלה, ומצטרפין זה עם זה, ואסורים בחדש מלפני הפסח, ומלקצר מלפני העמר. ואם השרישו קדם לעמר, העמר מתירן. ואם לאו, אסורים עד שיבא עמר הבא:

משנה ז'

קוצרים בית השלחים שבעמקים, אבל לא גודשין. אנשי יריחו קוצרין ברצון חכמים, וגודשין שלא ברצון חכמים, ולא מחו בידם חכמים.

קוצר לשחת, ומאכיל לבהמה. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שהתחיל עד שלא הביאה שליש. רבי שמעון אומר, אף יקצר ויאכיל אף משהביאה שליש:

משנה ח'

קוצרין מפני הנטיעות, מפני בית האכל, מפני בטול בית המדרש.

לא יעשה אותן כריכות, אבל מניחן צבתים. מצות העמר לבא מן הקמה. לא מצא, יביא מן העמרים. מצותו לבא מן הלח. לא מצא, יביא מן היבש. מצותו לקצר בלילה. נקצר ביום, כשר. ודוחה את השבת:

Note how the mishnah finishes with what is clearly the most important issue in this chapter—the harvesting of the omer overrides Shabbat.

פרק יא'

Mishnah 1

There are midrashic reasons given in the Talmud for these differences. Perhaps there is also a goal to make these similar offerings somewhat different. These are the only hametz menahot offerings.

Mishnah 2

Rabbi Shimon's words "one should always accustom himself to say" are quite unusual and I have not found them elsewhere in the Mishnah. They seem to mean that Rabbi Shimon finds this halakhah to be quite important and worthy of memorization, more than other halakhot in the Mishnah. According to Albeck there were those who vehemently disagreed that the bread could be baked outside of Jerusalem.

Bet Pagi (Bethphage in English) is a place outside of Jerusalem, where according to the Rambam the kohanim could bake the bread in their homes.

Mishnah 3

Note how interested the rabbis are in what actions override Shabbat.

Mishnah 4

Note the unusual word כיצד in this mishnah. Usually this comes to explain the previous line, but in this case it does not. It is missing in some manuscripts, but I assume it is original. Safrai says that mishnayot which remember the Temple often open with כיצד—how were things done in the Temple?

There is a dispute about what "קרנות" are. Either little pieces of dough put at the corners of each loaf. Others say that the loaf was four fingers. There are two readings of Ben Zoma's midrash פנים and פנינים. Traditional mefarshim use the former—it should have two faces—sides. But Rashi reads פנינים, which refers to the corners.

משנה א'

שְׁתֵּי הַלֶּחֶם נְלוּשׁוֹת אֶחָת אֶחָת, וְנֶאֱפוֹת אֶחָת אֶחָת. לֶחֶם הַפָּנִים נְלוּשׁ אֶחָד אֶחָד, וְנֶאֱפָה שְׁנַיִם שְׁנַיִם. וּבִטְפוּס הָיָה עוֹשֶׂה אוֹתָן. וּכְשֶׁהוּא רָדוֹן, נוֹתֵנוּ בִּטְפוּס, כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְקַלְקְלוּ:

משנה ב'

אֶחָד שְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְאֶחָד לֶחֶם הַפָּנִים, לִישְׁתּוֹ וְעָרִיכְתּוֹ בַּחוּץ, וְאַפִּיתּוֹ בְּפָנִים, וְאַיֵּן דּוּחֹת אֶת הַשֶּׁבֶת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כָּל מַעֲשֵׂיהֶם בְּפָנִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, לְעוֹלָם הָיָה רִגִּיל לומר, שְׁתֵּי הַלֶּחֶם וְלֶחֶם הַפָּנִים כְּשֶׁרוֹת בְּעֶזְרָה, וּכְשֶׁרוֹת בְּבֵית פְּאֵגִי:

משנה ג'

חֲבַתִּי כְּהֵן גָּדוֹל, לִישְׁתּוֹ וְעָרִיכְתּוֹ וְאַפִּיתּוֹ בְּפָנִים, וְדוּחֹת אֶת הַשֶּׁבֶת. טַחוּנוֹ וְהִרְקָדוֹ אֵינָן דּוּחֹת אֶת הַשֶּׁבֶת. כָּלֹל אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, כָּל מְלָאכָה שֶׁאֵפְשָׁר לָהּ לַעֲשׂוֹת מִעֲרֵב שֶׁבֶת, אֵינָהּ דּוּחָה אֶת הַשֶּׁבֶת. וְשֶׁאֵי אֵפְשָׁר לָהּ לַעֲשׂוֹת מִעֲרֵב שֶׁבֶת, דּוּחָה אֶת הַשֶּׁבֶת:

משנה ד'

כָּל הַמְּנַחֲתֵי יֵשׁ בָּהֶן מַעֲשֵׂה כָּלִי בְּפָנִים, וְאֵין בָּהֶן מַעֲשֵׂה כָּלִי בַּחוּץ. כִּיצַד. שְׁתֵּי הַלֶּחֶם אֲרָכּוֹ שְׁבַעָה וְרַחְבּוֹ אַרְבַּעָה, וְקַרְנוֹתֶיהֶן אַרְבַּע אֶצְבָּעוֹת. לֶחֶם הַפָּנִים, אֲרָכּוֹ עֶשְׂרֵה וְרַחְבּוֹ חֲמִשָּׁה, וְקַרְנוֹתָיו שֶׁבַע אֶצְבָּעוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שֶׁלֹּא תִטָּעָה, זֶד"ד יֵה"ו. בֶּן זֹמָא אוֹמֵר, וְנִתְּתָה עַל הַשְּׁלֶחֶן לֶחֶם פָּנִים לְפָנֵי תַמִּיד, שְׁיָהָא לוֹ פָּנִים:

Safrai suggests that this is connected to the next mishnah, which refers to the table. According to some mosaics, the table in the Temple had six or eight sides. But this contradicts the Torah, in which there are four sides.

Mishnah 5

To R. Yehudah the amot used in the Temple had five handbreadths. Therefore the Table as 10 x 5.

שמות פרק כה פסוק כג (פרשת תרומה)
ועשית שלחן עצי שטים אמתים ארך ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו:

To R. Meir, the amot used in the Temple had six handbreadths.

Note that both tannaim agree as to the measure of the bread. They disagree as to the measure of the table.

According to R. Yehudah, the lehem took up the entire table.

But according to R. Meir, there was a little bit of space between them.

See pictures below.

Note how the dispute between Abba Shaul is again a midrashic dispute. How do we interpret the word “על” in the verse? Is it “on” or “next to”? This is a notorious issue with prepositions.

Mishnah 6

The bottom hallah was placed directly on the table. The next four hallot were each placed on three rods and the top hallah was placed on two rods. It needed less support because it was on top. Note that again the mishnah is interested in Shabbat.

Mishnah 7

Section one: There were three tables, two outside of the sanctuary and one within. The showbread was baked on Friday and then placed on a marble table for it to cool down. When the bread that had been within the sanctuary was brought out, it was placed on a gold table to be distributed to the priests. This table had to be of gold, because the bread had been on the gold table all week, inside the sanctuary. The third table was where the showbread lay all week, inside the sanctuary.

Section two: The important issue here is that the golden table within the sanctuary should never be without the bread upon it.

משנה ה'

השלחן, ארכו עשרה, ורחבו חמשה.
לחם הפנים, ארכו עשרה ורחבו חמשה. נותן ארכו כנגד רחבו של שלחן, וכוּפֵּל טפחים מכאן וטפחים ומחצה מכאן, נמצא ארכו ממלא כל רחבו של שלחן, דברי רבי יהודה.

רבי מאיר אומר, השלחן ארכו שנים עשר ורחבו ששה.
לחם הפנים ארכו עשרה ורחבו חמשה. נותן ארכו כנגד רחבו של שלחן, וכוּפֵּל טפחים מכאן וטפחים מכאן וטפחים רוח באמצע, כדי שתהא הרוח מנשבת ביניהן. אבא שאול אומר, שם היו נותנין שני בזיכי לבונה של לחם הפנים.

אמרו לו, והלא כבר נאמר (ויקרא כד), ונתת על המזרכת לבנה זכה.

אמר להן, והלא כבר נאמר (במדבר ב), ועליו מטה מנשה:

משנה ו'

ארבעה סניפין של זֶהב היו שם, מפצלין מראשיהן, שהיו סומכים בהן, שנים לסדר זה ושנים לסדר זה. ועשרים ושמנה קנים, כחצי קנה חלול, ארבעה עשר לסדר זה וארבעה עשר לסדר זה.

לא סדור קנים ולא נטילתן דוחה את השבת, אלא נכנס מערב שבת ושומטין ונותנין לארכו של שלחן. כל הפלים שהיו במקדש, ארכן לארכו של בית:

משנה ז'

שני שלחנות היו באולם מבפנים על פתח הבית, אחד של שיש ואחד של זֶהב.

על של שיש נותנים לחם הפנים בכניסתו, ועל של זֶהב ביציאתו, שמעלין בקדש ולא מורידין.

ואחד של זֶהב מבפנים, שעליו לחם הפנים תמיד. ארבעה כהנים נכנסין, שנים בקדם שני סדרים, ושנים בקדם שני בזיכים. וארבעה מקדימין לפניהם, שנים לטל שני סדרים, ושנים לטל שני בזיכים. המכניסים עומדים בצפון, ופניהם לדרום. המוציאין עומדים בדרום, ופניהם לצפון. אלו מושכין ואלו מניחין, וטפחו של זה כנגד טפחו של זה, שנאמר (שמות כה), לפני תמיד.

רבי יוסי אומר, אפלו אלו נוטלין ואלו מניחין, אף זו היתה תמיד.

יצאו ונתנו על השלחן של זֶהב שהיה באולם. הקטירו הבזיכין, והחלות מתחלקות לכהנים.

חל יום הכפורים להיות בשבת, החלות מתחלקות לערב. חל להיות ערב שבת, שעיר של יום הכפורים נאכל

Section three: Upon bringing the showbread and frankincense out of the sanctuary, they would distribute the bread to the priests and burn the frankincense.

Section four: If Yom Kippur fell on Shabbat, and it was impossible to eat the showbread because of the fast, they would distribute the loaves at night.

Section five: If Yom Kippur fell on Friday, the he-goat (see Numbers 29:11) had to be eaten by the priests that night. The Babylonian priests, meaning the priests who returned to the Land of Israel after the Babylonian exile had strong stomachs and could eat the goat raw.

Mishnah 8

The showbread and frankincense are supposed to be arranged on the table on Shabbat and removed the following Shabbat, when the frankincense is burned. The showbread can be eaten that day and the following night.

The mishnah discusses cases in which this precise order was not followed, and the consequences.

Note how the mishnah returns to the subject from the beginning of the mishnah—piggul, notar and tame.

Mishnah 9

Again, the mishnah exhibits interest in Shabbat.

לְעֶרֶב, הַבְּבִלְיִים אוֹכְלִין אוֹתוֹ כְּשֶׁהוּא חַי, מִפְּנֵי שְׂדֵדְעָתוֹ יָפָה:

משנה ח'

סֵדֵר אֶת הַלֶּחֶם בְּשַׁבָּת וְאֶת הַבִּזְיָכִים לְאַחַר שַׁבָּת וְהַקְטִיר אֶת הַבִּזְיָכִים בְּשַׁבָּת, פְּסוּלָהּ, וְאִין חִיבִין עֲלֶיהֶן מִשּׁוּם פִּגּוּל, נוֹתֵר וְטָמֵא.

סֵדֵר אֶת הַלֶּחֶם וְאֶת הַבִּזְיָכִין בְּשַׁבָּת וְהַקְטִיר אֶת הַבִּזְיָכִין לְאַחַר שַׁבָּת, פְּסוּל, וְאִין חִיבִין עֲלֶיהֶן מִשּׁוּם פִּגּוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא.

סֵדֵר אֶת הַלֶּחֶם וְאֶת הַבִּזְיָכִין לְאַחַר שַׁבָּת וְהַקְטִיר אֶת הַבִּזְיָכִין בְּשַׁבָּת, פְּסוּל¹.

כִּיצַד יַעֲשֶׂה. יִנְיָחָנָה לְשַׁבָּת הַבָּאָה, שֶׁאִפְלוּ הִיא עַל הַשְּׁלֶחֶן יָמִים רַבִּים, אִין בְּכָף כָּלוּם:

משנה ט'

שְׁתֵּי הַלֶּחֶם נֶאֱכָלוֹת אִין פְּחוֹת מִשְׁנִים, וְלֹא יֵתֵר עַל שְׁלִשָּׁה.

כִּיצַד. נֶאֱפֹת מְעָרֵב יוֹם טוֹב וְנֶאֱכָלוֹת בְּיוֹם טוֹב, לְשָׁנִים. חָל יוֹם טוֹב לְהִיּוֹת אַחֵר הַשַּׁבָּת, נֶאֱכָלוֹת לְשִׁלְשָׁה. לֶחֶם הַפָּנִים נֶאֱכָל אִין פְּחוֹת מִתְּשַׁעָה, וְלֹא יֵתֵר עַל אֶחָד עֶשֶׂר.

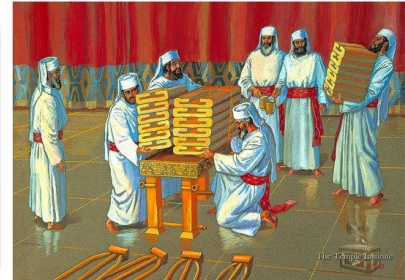
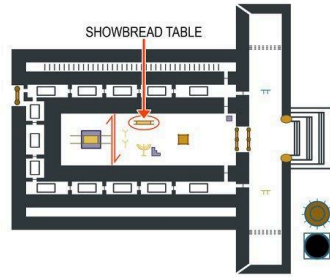
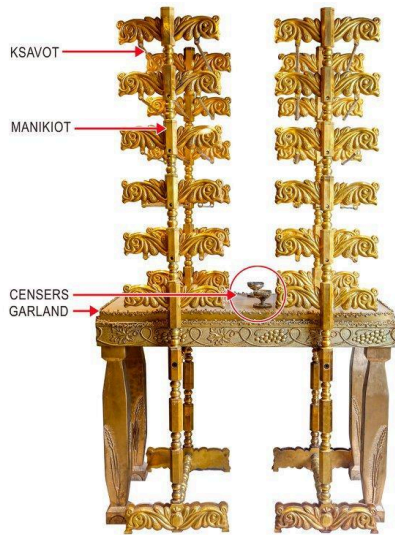
כִּיצַד. נֶאֱפָה בְּעָרֵב שַׁבָּת וְנֶאֱכָל בְּשַׁבָּת, לְתִשְׁעָה.

חָל יוֹם טוֹב לְהִיּוֹת עָרֵב שַׁבָּת, נֶאֱכָל לְעֶשְׂרָה.

שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, נֶאֱכָל לְאַחַד עֶשֶׂר. וְאִינוּ דוֹחָה לֹא אֶת הַשַּׁבָּת וְלֹא אֶת יוֹם טוֹב.

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן הֶסְקָן, דוֹחָה אֶת יוֹם טוֹב וְאִינוּ דוֹחָה אֶת יוֹם צוּם:

¹ This word is not found in all texts, and does not make so much sense here. If it is pasul, then how can the situation be remedied.

פרק יב'

Mishnah 1

The mishnah is interested in status and changing status. Menahot and libations are not holy until put into a vessel, so they can be redeemed.

ויקרא פרק כז פסוק יא - יג (פרשת בחקותי)
(יא) ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן ליקח
והעמיד את הבהמה לפני הכהן: (יב) והעריף הכהן אתה בין
טוב ובין רע כערך הכהן כן יהיה: (יג) ואם גאל יגאלנה
ויספה חמישתו על ערכה:

Tradition interprets this verse as referring to flawed animals. "Beasts" may be redeemed if they can't be sacrificed. But only beasts. Other animals and objects, once dedicated, cannot be redeemed.

Mishnah 2

The mishnah is interested in the intersection between vows and sacrifices. Has he fulfilled his vow? Can he offer the sacrifice?

Note how the second half offers a slight variation on the first half, but that slight variation causes the menahot to be invalid. In the first half, we can

משנה א'

המנחות והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו בכלי, יש להן פדיון.

משקדשו בכלי, אין להם פדיון.
העופות והעצים והלבונה וכלי שרת, אין להם פדיון,
שלא נאמר אלא בהמה:

משנה ב'

האומר, הרי עלי במחבת, והביא במרחשת, במרחשת
והביא במחבת, מה שהביא הביא, וידי חובתו לא יצא.
זו להביא במחבת, והביא במרחשת, במרחשת, והביא
במחבת, הרי זו פסולה.

הרי עלי שני עשורונים להביא בכלי אחד, והביא בשני
כלים, בשני כלים, והביא בכלי אחד, מה שהביא הביא,
וידי חובתו לא יצא.

אלו להביא בכלי אחד, והביא בשני כלים, בשני כלים
והביא בכלי אחד, הרי אלו פסולין.

הרי עלי שני עשורונים להביא בכלי אחד והביא בשני
כלים, אמרו לו בכלי אחד נדרת, הקריבו בכלי אחד,
בשרים, ובשני כלים, פסולין.

הרי עלי שני עשורונים להביא בשני כלים, והביא בכלי
אחד, אמרו לו, בשני כלים נדרת, הקריבו בשני כלים,
בשרים. נתנו בכלי אחד, פשטי מנחות שנתערבו:

imagine that he is simply bringing a different sacrifice than he vowed. Therefore, it is valid, although he has not fulfilled his vow.

But in the second half, they told him that he made a certain vow and he did not respond that he is bringing a different minchah. Therefore, the minchah is totally invalid.

Mishnah 3

Menahot must be of wheat not barley. Vowing to bring one of barley does not change this. The same with the other statements.

R. Shimon's dispute seems to be over the power of mistaken words. The first opinion in a sense ignores the mistake, or just treats it as a mistake. R. Shimon takes the mistake seriously and therefore rules that he has not even made a vow.

Mishnah 4

The number sixty-one is the number of tenths that would have been brought when the first day of Sukkot falls on Shabbat. Fifty-seven would cover the bullocks (13 x 3 tenths), rams (2 x 2 tenths) and lambs (14 x 1 tenth) that the musaf (additional offering), required. Two more tenths are for the tamid (daily) offering and two more tenths are for the musaf of Shabbat.

According to the first opinion, if an individual wishes to bring sixty-one tenths, he can only bring up to sixty in one vessel, such that he will have one less than the congregation brings.

Rabbi Shimon points out that these sixty-one tenths are not mixed in together on Sukkot, since they are for different animals. The reason that one can bring sixty tenths in one vessel has nothing to do with the amount brought on Sukkot. Rather sixty tenths of flour can mix with one log of oil, but sixty-one cannot.

One can voluntary offer three, four, six or more logs of wine, but not one, two or five, for these numbers are never found in the libation offerings mentioned in the Numbers 14:5-10. Three logs are for a lamb, four for a ram and six for a bullock (see also Menahot 9:3). Any number above six is a possible combination of 3, 4 and 6. For instance, 7 would be a lamb and a ram. Eight would be two rams, nine, three lambs and so on. Thus one can make a voluntary offering of wine consisting of any number higher than six logs.

משנה ג'

הרי עלי מנחה מן השעורין, יביא מן החטים.
קמח, יביא סלת. בלא שמן ולבונה, יביא עמה שמן
ולבונה. חצי עשרון, יביא עשרון שלם. עשרון ומחצה,
יביא שנים.
רבי שמעון פוטר, שלא התנדב כדרך המתנדבים:

משנה ד'

מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון, ומביא בכלי אהד.
אם אמר הרי עלי ששים ואהד, מביא ששים בכלי אהד
ואהד בכלי אהד, שכן צבור מביא כיום טוב הראשון של
חג שחל להיות בשבת ששים ואהד. דיו ליחיד שיהא
פחות מן הצבור אהד.
אמר רבי שמעון, והלא אלו לפרים, ואלו לכבשים, ואינם
נבללים זה עם זה. אלא, עד ששים יכולים להבלל.
אמר לו, ששים נבללים, ששים ואהד אין נבללים. אמר
להן, כל מדות חכמים פן. בארבעים סאה הוא טיבל,
בארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבל בהן.

אין מתנדבים לג, שנים, וחמשה, אכל מתנדבים שלשה
וארבעה וששה, ומששה ולמעלה:

משנה ה'

מתנדבים יין, ואין מתנדבים שמן, דברי רבי עקיבא. רבי
טרפון אומר, מתנדבים שמן.
אמר רבי טרפון, מה מצינו ביין שבא חובה ובא נדבה, אף
השמן בא חובה ובא נדבה.
אמר לו רבי עקיבא, לא, אם אמרת ביין שכן הוא קרב
חובתו בפני עצמו, תאמר בשמן שאינו קרב חובתו בפני
עצמו.
אין שנים מתנדבים עשרון אהד, אכל מתנדבים עולה
ושלמים. ובעוף, אפלו פרידה אחת:

<p>Mishnah 4</p> <p>Wine is not mixed in with anything. It is just poured onto the altar. But the oil is poured into the minchah. Therefore, R. Akiva holds the oil cannot be brought on its own.</p>	
---	--

פרק יג'

<p>Mishnah one</p> <p>Again, the mishnah is very interested in vows. This is part of the fascination with interpreting language.</p> <p>To R. Yehudah, a stam “minchah” is one of fine flour. This can be seen in this verse:</p> <p>ויקרא פרק ב פסוק א (פרשת ויקרא) וּנָפֵשׁ כִּי תִקְרִיב קֶרֶבֶן מִנְחָה לִיקְנוֹן סֶלֶת יִהְיֶה קֶרֶבְנֹו וַיִּצַק עָלֶיהָ שָׁמֶן וְנָתַן עָלֶיהָ לִבְנָה:</p> <p>Mishnah two</p> <p>Note how completely impractical Rabbi’s opinion is. Not that I believe that any of is particularly practical, but this is particularly so. This would require him to bring 1830 tenths! But it makes sense if we care only about covering all the bases.</p> <p>Mishnah 4</p> <p>It is interesting to note that the mishnah anticipates that the person honestly wants to fulfill his vow. The mishnah is not discussing someone who is trying to cheat. Such a person would only be cheating himself.</p>	<p>משנה א'</p> <p>הָרִי עָלֵי עֶשְׂרוֹן, יָבִיא אֶחָד. עֶשְׂרוֹנִים, יָבִיא שְׁנָיִם. פֶּרֶשְׁתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פֶּרֶשְׁתִּי, יָבִיא שְׁשִׁים עֶשְׂרוֹן. הָרִי עָלֵי מִנְחָה, יָבִיא אֵיזוֹ שְׁיִרְצָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יָבִיא מִנְחַת הַסֶּלֶת, שֶׁהִיא מִיִּחְדָּת שְׁבַע־מִנְחוֹת:</p> <p>משנה ב'</p> <p>מִנְחָה, מִיֵּן הַמִּנְחָה, יָבִיא אֶחָד. מִנְחוֹת, מִיֵּן הַמִּנְחוֹת, יָבִיא שְׁתֵּי. פֶּרֶשְׁתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פֶּרֶשְׁתִּי, יָבִיא חֲמִשָּׁתָן. פֶּרֶשְׁתִּי מִנְחָה שֶׁל עֶשְׂרוֹנִים וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פֶּרֶשְׁתִּי, יָבִיא מִנְחָה שֶׁל שְׁשִׁים עֶשְׂרוֹן. רַבִּי אוֹמֵר, יָבִיא מִנְחוֹת שֶׁל עֶשְׂרוֹנִים מֵאָחָד וְעַד שְׁשִׁים:</p> <p>משנה ג'</p> <p>הָרִי עָלֵי עֲצִים, לֹא יִפְחַת מִשְׁנֵי גְזִירִין. לְבוֹנָה, לֹא יִפְחַת מִקָּמָץ. חֲמִשָּׁה קֶמָצִים הֵן: הָאוֹמֵר הָרִי עָלֵי לְבוֹנָה, לֹא יִפְחַת מִקָּמָץ. הַמִּתְנַדֵּב מִנְחָה, יָבִיא עֲמָה קָמָץ לְבוֹנָה. הַמַּעֲלָה אֶת הַקָּמָץ בַּחוּץ, חֵיב. וְשְׁנֵי בְזִיכִין טְעוּנִין שְׁנֵי קֶמָצִים:</p> <p>משנה ד'</p> <p>הָרִי עָלֵי זָהָב, לֹא יִפְחַת מְדִינָר זָהָב. כֶּסֶף, לֹא יִפְחַת מְדִינָר כֶּסֶף. נֹחֶשֶׁת, לֹא יִפְחַת מִמַּעַד כֶּסֶף. פֶּרֶשְׁתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה פֶּרֶשְׁתִּי, הוּא מְבִיא עַד שְׁיֹאמַר לֹא לָכֵד נִתְפַּנְנְתִּי:</p> <p>משנה ה'</p> <p>הָרִי עָלֵי יֵין, לֹא יִפְחַת מִשְׁלִשָּׁה לָגִין. שָׁמֶן, לֹא יִפְחַת מֵלֶג.</p>
---	--

רבי אומר, שלשה לגין. פרשתי ואיני יודע מה פרשתי,
יביא כיום המרבה:

משנה ו'

הרי עלי עולה, יביא כבש.

רבי אלעזר בן עזריה אומר, או תור או בן יונה. פרשתי
מן הבקר ואיני יודע מה פרשתי, יביא פר ועגל.
מן הבקמה ואיני יודע מה פרשתי, יביא פר ועגל איל גדי
וטלה.

פרשתי ואיני יודע מה פרשתי, מוסיף עליהם תור ובן
יונה:

משנה ז'

הרי עלי תודה, ושלמים, יביא כבש.

פרשתי מן הבקר ואיני יודע מה פרשתי, יביא פר ופרה
עגל ועגלה.

מן הבקמה ואיני יודע מה פרשתי, יביא פר ופרה, עגל
ועגלה, איל ורחל, גדי וגדיה, שעיר ושעירה, טלה וטליה:

משנה ח'

הרי עלי שור, יביא הוא ונסכיו במנה.

עגל, יביא הוא ונסכיו בחמש.

איל, יביא הוא ונסכיו בשמים.

כבש, יביא הוא ונסכיו בסלע.

שור במנה, יביא במנה חוץ מנסכיו.

עגל בחמש, יביא בחמש חוץ מנסכיו.

איל בשמים, יביא בשמים חוץ מנסכיו.

כבש בסלע, יביא בסלע חוץ מנסכיו.

שור במנה והביא שנים במנה, לא יצא, אפלו זה במנה
חסר דינר וזה במנה חסר דינר.

שחור והביא לבן, לבן והביא שחור, גדול והביא קטן, לא
יצא.

קטן והביא גדול, יצא. רבי אומר, לא יצא:

משנה ט'

שור זה עולה, ונסתאב, אם רצה, יביא בדמיו שנים. שני
שורים אלו עולה, ונסתאבו, אם רצה, יביא בדמיהם אחד.
רבי אוסר. איל זה עולה, ונסתאב, אם רצה, יביא בדמיו
כבש.

כבש זה עולה ונסתאב, אם רצה, יביא בדמיו איל. רבי
אוסר.

האומר אחד מכבשי הקדש, ואחד משורי הקדש, היו לו
שנים, הגדול שבהן הקדש.

שלשה, הבינוני שבהן הקדש.

פרשתי ואיני יודע מה פרשתי, או שאמר, אמר לי אבא
ואיני יודע מה, הגדול שבהן הקדש:

Mishnah 7

The difference between the olah and the todah/shelamim is that the latter can be female. Therefore, if he specified but forgot, then he must bring both male and female.

Mishnah 9

Can we find some consistency in Rabbi's positions?

Mishnah 10

The Temple of Onias was a Jewish Temple built in Egypt, in Heliopolis, around 230 years before the destruction of the Temple, some time during the second century B.C.E. The Temple is mentioned by Josephus who relates that it was destroyed in 73 C.E., three years after the destruction of the Temple in Jerusalem.

The rabbis did not look with favor upon the Temple of Onias, but neither did they completely reject it. It seems that the rabbis believed that such a Temple was not a valid form of worship, but that it was not an idolatrous shrine and that it was created with good, albeit mistaken, intent.

Mishnah 11

Clearly this is an intentional ending to a long and detailed mishnah. I think it says a lot that some masechtot end this way. For whom was such an ending intended? For rabbis? For lay people?

משנה י'

הָרִי עָלֵי עוֹלָה, יִקְרִיבֶנָּה בַּמִּקְדָּשׁ.
וְאִם הִקְרִיבָה בְּבֵית חוֹנִיּוֹ, לֹא יֵצֵא.
שְׂאֵקְרִיבֶנָּה בְּבֵית חוֹנִיּוֹ, יִקְרִיבֶנָּה בַּמִּקְדָּשׁ. וְאִם הִקְרִיבָה
בְּבֵית חוֹנִיּוֹ, יֵצֵא.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֵין זֶה עוֹלָה.
הָרִינִי נָזִיר, יִגְלַח בַּמִּקְדָּשׁ. וְאִם גִּלַּח בְּבֵית חוֹנִיּוֹ, לֹא יֵצֵא.
שְׂאֵגִלַּח בְּבֵית חוֹנִיּוֹ, יִגְלַח בַּמִּקְדָּשׁ. וְאִם גִּלַּח בְּבֵית חוֹנִיּוֹ,
יֵצֵא. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֵין זֶה נָזִיר. הַכֹּהֲנִים שִׁשְׁמָשׁוּ
בְּבֵית חוֹנִיּוֹ, לֹא יִשְׁמָשׁוּ בַּמִּקְדָּשׁ בִּירוּשָׁלַיִם, וְאֵין צָרִיד
לוֹמַר לְדָבָר אֲחֵר, שֶׁנֶּאֱמַר (מַלְכִים ב כג), אַךְ לֹא יַעֲלוּ
כֹהֲנֵי הַבָּמֹת אֶל מִזְבֵּחַ ה' בִּירוּשָׁלַיִם כִּי אִם אָכְלוּ מִצֹּת
בְּתוֹךְ אֲחֵיהֶם,
הָרִי הֵם כְּבַעֲלֵי מוֹמִין, חוֹלְקִין וְאוֹכְלִין, אֲכָל לֹא מִקְרִיבִין:

משנה יא'

נֶאֱמַר בַּעֲוֹלַת הַבְּהֵמָה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ (ויקרא א), וּבַעֲוֹלַת
הָעוֹף אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ (שם), וּבַמִּנְחָה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ (שם)
(ב), לְלֶמֶד, שֶׁאֵתֵד הַמִּרְכָּבָה וְאֵתֵד הַמַּמְעִיט, וּבִלְבָד שֶׁיִּכְנוּ
אָדָם אֶת דַּעְתּוֹ לְשָׁמַיִם: